

Illustreret Tidende

Nr. 32.

Søndag den 10. Maj 1903.

44. Bind.

Udkommer hver Søndag. — 3 Kr. Kvartalet. Enk. Nr. 50 Øre.

Announcepris 0.50 Øre.; Forsiden 0.75 Øre pr. Pettilline. Stigende Rabat for længere Tids Avertierung. Annonce-Ekspedition: Nørregade 16. Telefon 12650

Rosenplanter. Som sædvanlig sender vi **12 Stk.** forskellige *ekstra fine* lave The- og Remontant-rosen med Navn for **Kr. 4,50.**

Kaktusgeorginer (Cactus Dahlia), Modeblomst, flersaaig, overordentlig pragtfulde Blomster. **Specialitet:** 12 Planter, forskellige, med Navn for **4 Kr.**

Urte- og Blomsterfrø i bedste, garanteret *spiredygtige* Kvaliteter. Rabat 20 pCt. i Frø ved Ordre paa mindst 1 Kr.

Frugttræer, Sirbuske, Stauder, Udplantingsplanter, kun **1. Kl.s** Væver, leveres overalt til billigste *en gros* Priser. **Forlang Katalog** (portofrit).

Schweizerdalens Planteskole, Rødovre, Kbhn. Valby. Tlf. 8226.

Tandlæge V Fjelstrups
cosmetiske Tandpasta
i blyfri Tuben à 50 Øre.

Den er (ligesom Tandlæge Fjelstrups overalt som **enestaaende fortrinlig** anerkendte cosm. Tandpasta i Porcellensæsker à 1 Kr.) fremstillet i **allernejeste** Overensstemmelse med den moderne Tandhygiejnes Fordringer. Tandlæge Fjelstrups Tandpasta er derfor i **ganske særlig** Grad egnet til at **bevare** Tænderne, samtidig med at den giver dem en **aldeles enestaaende, smuk Glans** uden at skade Emaillen i fjerneste Maade. Pastaen i Æsker er mest økonomisk at anvende.

Blandt de mange rosende Udtalelser fra allerhøjest stillede Personligheder, anføres følgende:

(Kopi) Gmunden, 1902.

Tandlæge Fjelstrups cosmetiske Tandpasta er **overordentlig behagelig** at benytte og tilfredsstillende mig fuldtud.

Louise,

Prinsesse Friederich af Schaumburg-Lippe,
Prinsesse af Danmark.

Tandlæge V. Fjelstrups cosm. Tandpasta faas

i Porcellensæsker à **1 Kr.**,
i blyfri Tintuber à **50 Øre**

paa **Apothekerne**, hos Breining, Ny Østergade, og hos Parfume- og Materialhandlerne.

Til Videreforhandling fra

Schweizer-Magasinet,

København B. Telefon 8226.

Kul, Koks, Briketter.
Det Danske Kulkompagni
Vimmelskafte 42.1. (Jorcks Passage).

Thorsens Gas-Stege-

Bage- og Kogeovne ses daglig Kl. 8-8 og vises i Virksomhed i Hovedforretningen, Gl. Kongevej 91 A, hver Torsdag fra Kl. 1-3. — Højeste Udmærkelse paa Bageri- og Konditorudstillingen i København Juni 1895. W.C., Brusebade- og Karbadeanlæg udføres.

Illustreret Katalog over Have-møbler sendes franko paa Forlangende.

MAGASIN du NORD

Have- og Veranda-Møbler.

Kurve- og Bambus-Møblemeter i største Udvalg, Telte og Haveparasoller, Strandstole, Hængekøjer, Straatæppetøjer til Lysthuse og Verandaer.

C. Konerding & Nielsen's

Symaskineforretning er kun i

6, Holbergsgade 6.

1. Klasses Symaskiner med fuldstændig Garanti.

Fergan (eneberettiget)

Organisk Jern-Solution (Leerbeck & Holm).

Denne nylig opfundne **Jern-Mikstur** indeholder ifølge Professor Steins Analyse al Jernet i organisk Forbindelse som Albuminat, svarende til de **røde Blodlegemers naturlige Jernforbindelse**. — **Fergan** angriber ikke Tænderne og er af fortræffelig Virkning i Tilfælde af **Blodmangel, Blegset og Svækkelsestilstande**, saavel hos Voksne som Børn. — **Fergan** er overordentlig velsmagende og appetitvækkende. — Faas med Brugsanvisning paa Apothekerne i Flasker à 1,65 og 1,00.

Hunyadi János
NATURLIGE
BITTERTVAND
DET BEDSTE
AFFØRINGSMIDDEL.

KUN ÆGTE
NAAR FIRMAET **ANDREAS SAXLEHNER** FINDES PAA
ETIKETTEN.

Villiam Callesen Kul-Cokes
Ved Stranden 12 Briketter

Drik altid
Elisabethsmindes
Chokolade og Kakao.

Petersen & Steenstrup's

Musik-Instrument-Lager og
Orgel-Harmonium-Magasin

er **flyttet**

fra **Lille Kongensgade 40**
og **Axelhus 2 D** til

Store Kirkestræde 1

Stue og 1ste Sal,

ved **Nikolaj Taarn.**

Telefon 3500.

Gas- Stegeovne og lukkede
Kogeapparater.

H. B. Flyge.

Gothersgade 20. Telefon 624.

Prof., Dr. Jaegers
Undertøj

er det bedste til Sundhedens
Vedligeholdelse og ved dets
Holdbarhed tillige der billigste. **Krymper ikke.**

Faas kun ægte Østergade 61

Tandbørster.

Engelske, franske Tand- og Neglebørster, Haarbørster, Kamme m. m.

F. C. Vilsoët,

22 Amagertorv.

Kurvemøbler,
egent Fabrikat.

R. Wengler,

Amagertorv 7.

Illustr. Katalog over hele Møblemets tilsendes franco.

Vil De sikre Deres Datter mod flersaaige Udgifter til Linned, køb da Udstyr i Goldschmidts Magasin, 10 Amagertorv, som udelukkende leverer fuldstændig holdbare Dækketøjer, Lagener, Viskestykker og personligt Linned til rimeligste Priser

MAJPROCESSION I EN PROVINSBY

Fot. af Tonnesen

MAJDAG

TIDERNE forandres, og Menneskene, der er Vanedyr, beklager sig.

Hvorledes red man ikke i gamle Dage Sommer i By paa skøn Valborgs Dag, med Majlov og Musik og Dans omkring

Majstangen. Under megen Lystighed blev Vinteren fulgt til Dørs og Skærsommer budt Velkommen, Svenden fandt sin Pigelil, og alle Sind, som i de mørke Dage var tørret ind og blevet sure og visne, grønnedes paany.

Og saa 1. Maj nuomstunder!

Paa Landet er det Skiftedag, og alle Veje er fyldt med Klædeskabe og Kommoder, der sindigt ruller fra Kondition

til Kondition; kommer man til en Landsby og tror at kunne opdrive en Smule Befordring at komme videre med, vil man blive skuffet; man faar at slaa sig til Ro, hvor man er, hvis man ikke vil fortsætte med Apostlenes Heste eller kan faa Hyre med et af Klædeskabene! Apropos Klædeskabene! En Nationaløkonom burde tage det Spørgsmaal op til Overvejelse at gøre dem til fast Inventar paa Gaardene; de ser jo dog

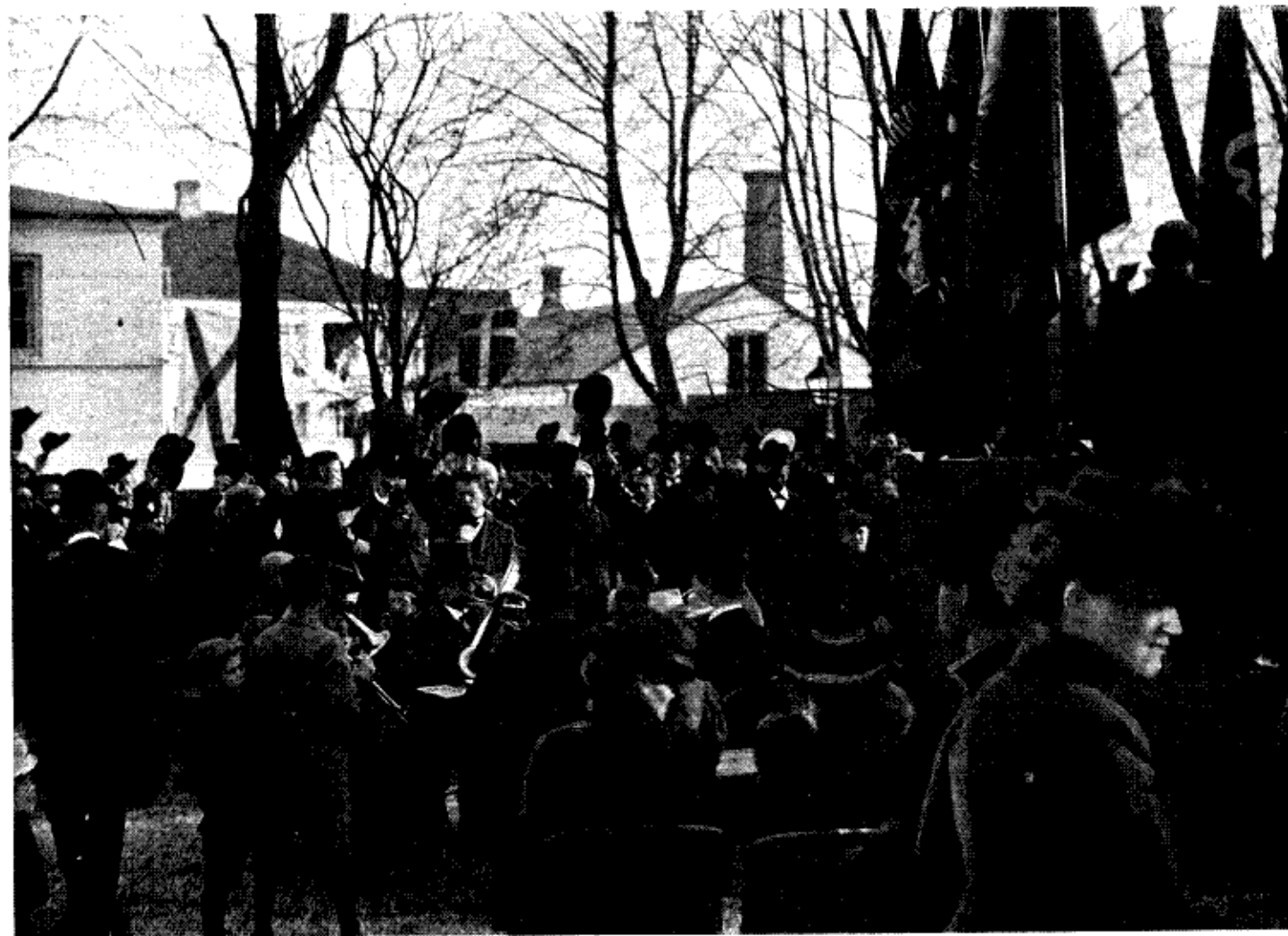
alle ens ud og koster alle tolv Kroner. Hvad vilde ikke denne to Gange om Aaret sparede Arbejds-kraft kunne kapitaliseres til!

Og Byernes Majdag! Den tørste Foraarsdag lavet til Politik! Lange Processioner hen ad Gaardene, og paa Talerstole gestikulerende Politikere, de mindst for-aarsagtige af alle Mennesker, en ung Sol har skinnet paa. Og Normaldag! I de lyse Nætters Tid, som den 1. Maj indvarsler, er kun *den* Normaldag, der strækker sig Dognets fireogtyve Timer rundt med Pige-kys og Bøger-klang under lysegrønne Bøge, og kun den har Lov, som vedtages med Akklamation paa den store Dansestræde, hvor den smukkeste Pige er regerende Dronning og den lystigste Knøs Hds. Majestæts ærbødige Konejls-president.

Saaledes skulde de gode gamle Dages gode gamle Ideers Fane holdes højt, og heldigvis er der hist og her en lille Plet, hvor man pietetsfuldt bevarer det fra Fædrene nedarvede. Der findes virkelig de Steder, hvor man giver hasde Klædeskabene og Politiken en god Dag og en glad Aften, hvor man drikker af Dunken, svinger Pigen og raaber Hurra til en Tale, der ikke rummer et eneste Ottetal.

Men hvor det er, skal Jeppesen-Borghjerg aldrig faa at vide!

FLIP

OMKRING TALERSTOLEN

Fot. af Tonnesen

Tilstrøret Tidende

Nr. 32

Udkommer hver Søndag

Kjøbenhavn, den 10. Maj 1903

3 Kr. Kvartalet. Enk. Nr. 50 Øre

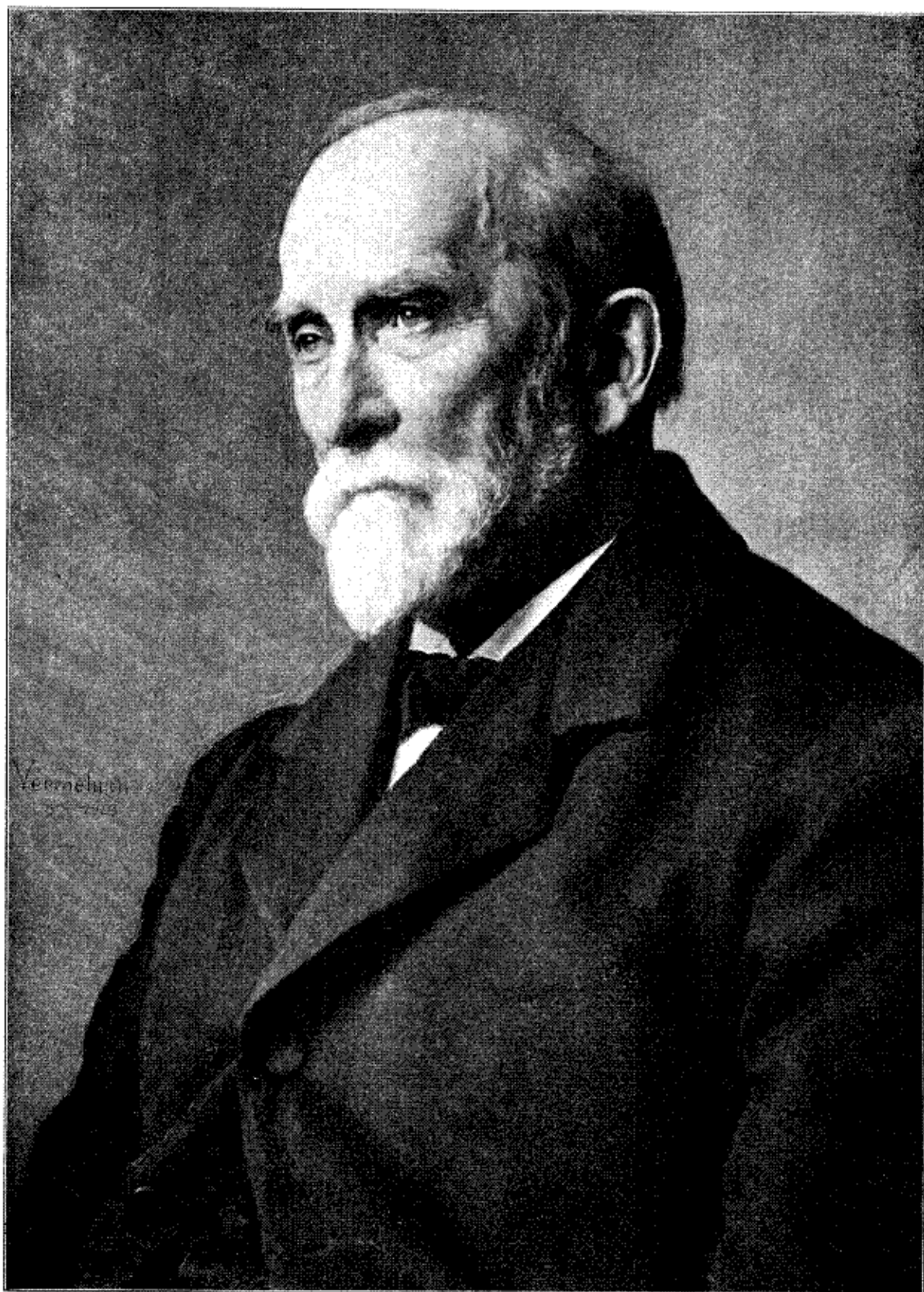
44. Bind

PROFESSOR VERMEHREN

NAAR PROFESSOR Frederik Vermehren den 12. Maj fylder 80 Aar, vil dansk Kunst og dansk Kunsts Venner med Rette hilse ham som en af sine bedste.

Dansk Kunst, med Streg under Tillægsordet, thi national i bedste Forstand var alle Dage Vermehren, fra han som ung soransk Student kom til København for snart tred-sindstyve Aar siden og valgte sig Jørgen Roed til Lærer, til den Dag idag, da han endnu, som en af vor Kunsts Veteraner, sysler med Pensel og Palet. Vil man gaa hans Produktion igennem, fra det lille Billede »En Gaard i Thotts Palæ», som blev malet 1845 og nu findes i den Hirschsprungske Samling, til de seneste Aars, vil man se hans Udviklings lige Linie. Han er den, han er, sand, hæderlig, hjemlig, fuld af Følelse uden Sentimentalitet, og han vil det, han vil: se med sine gode, danske Malerøjne og give det, han ser, med sin gode danske Pensel. Ikke, at han intet lærer af andre eller af andre Landes Kunst, kun at det ikke bringer ham bort fra hans Vej, fra ham selv. Naturligvis faar det Betydning for ham, at han opholder sig to Aar i Italien, men det forandrer ham ikke, det modner ham kun. Man kan ikke faa bedre Bevis derfor end det Billede, han maalede ikke længe efter sin Hjemkomst, »En Sædemand», som nu hænger paa Galleriet og med Rette regnes for et af ældre dansk Kunsts betydeligste Værker. Alle kender det: den unge Bønde, som med Sædeposen om Halsen skridter hen over sin Mark og strøer sit Korn ud i den brune Muld. Man maler ikke et saadant Billede uden den dybeste Kærlighed og Kendskab til sit eget Land, selv en Sædemand, der saar gyldne Korn i dansk Jord.

Til Vermehrens danske Egen-skaber hører ogsaa en vis Grad af Forsigtighed. Han vil ikke række videre, end han kan, og lidt æng-stelig prøver han sig frem. Det

PROFESSOR FREDERIK VERMEHREN, K^U DM.

Efter Maleri af S. Vermehren

er de smaa Genrebilleder, han begynder med; selv i sin Ungdom spænder han ikke Vingerne til dristig Himmelflugt. Det er Hverdagens Poesi, han søger og giver i sine smaa Billeder, der ikke prætenderer stort, men hvor han giver alt, hvad han har, lidt ængstelig og ligesom lidt nøjeregnende for at faa alt med, men fuldkommen ærlig; her er ingen Fiksfakserier for at faa det til at se ud af mere, end det er, ingen Maler-Hokuspokus for at stikke Publikum Blaar i Øjnene; som han ser det, saaledes maler han det, med aabent Sind for, at Poesien er at finde lige saa fuldt paa en Grøftkant som i de stolteste Drommesyner.

Men efterhaanden som han modnes, vover han sig længer, og hans Billeder bliver rigere, fulde af en smuk, mandig Alvor. Den store nationale Bevægelse i 1848 griber ogsaa ham, han gaar frivilligt med i Krigen, og da han efter et Aars Deltagelse i Feltlivet, tvunget af sit Helbred, vender hjem, kan han male et Billede som »Reservesoldatens Afsked med sin Familie«, hvis rent maleriske Egenskaber, dybe Følelse og ypperlige Fortælling forener sig til at gøre det til et af hans aller betydeligste, fuldt paa Højde med f. Eks. Dalsgaards bedste Folkelivsbilleder.

En rig og frugtbar Arbejdsperiode begynder nu for Vermehren. Naturligvis bringer den ogsaa sine Prøvelser og de tunge Timer, et saa ærligt og dybt Naturel som hans ikke kunde slippe for. Men saa sund er han, at de kun lutrer og hærdner ham. Det er efter en saadan Modgangsperiode, at han maler sit udmærkede Billede »En jydsk Faarchyrde paa Heden«, om hvilket der ikke lader sig sige noget bedre, end at Steen Steensen Blichers Aand har været over Kunstneren.

Selvfolgelig har Vermehrens Kunst heller ikke savnet de Modstandere, hans stærkt og varmt konservative Natur maatte faa. Da omkring Halvfjerdserne en ny Luftning brød ind over Landet og ikke mindst satte vore Malere i Bevægelse, stod han og maatte han staa som det Gamles Repræsentant mod det Unge og Ny. Det var en anden Realisme, voldsommere og brutalere end den, Vermehren havde viet sit Manddomsarbejde til, den ny Tid forlangte, og ikke helt uden Grund bebrejdede man ham en altfor pertentlig, til Tider næsten pinlig pertentlig Gengivelse, der kunde rumme Farer for Friskheden; den bæde, saftige Pensels Kunst var ikke hans, hverken i Godt eller Ondt; hvor de Unge stormede frem, der skridtede han lidt sindigt og støt afsted uden at vige en Tomme fra sin Vej.

Antagelig har Vermehren siddet i sit stille Atelier og set lidt mismodig paa den Gæren og Syden, der bebudede den nye Tid, og som syntes at skulle revolutionere alt det, der var hans bedste Eje og hans Kunsts Inderste. Men Aarene, der er gaaet, vil have vist ham, at den Storm, der rejstes og heller ikke skaanede ham, ikke bar formaet at rokke ved det, som var hans Gave til den Kunst og det Land, han elskede. Naar den gamle Mester nu hyldes paa sin firsindstyveaarige Fødselsdag, vil han ogsaa blandt dem, som hilser ham, finde sine Modstandere fra Kampens Aar. Stormene har fejlet meget ud — som det er Stormes Vane og Bestemmelse — meget, der var trasket og frøntet. Vermehrens Værk har de ikke formaet at faa Bugt med, fordi det, hvor gammelt det tit kan synes i sin Form, bærer den evige Ungdoms Mærke.

H. L.

FRU LUCREZIA'S STRÆDE

AF PROSPER MÉRIMÉ

(Fortsat)

»Hvorfor kalder man dette Hus for Fru Lucrezias Hus?« spurgte jeg.

Den gamle svarede spottende: »Hvorfor kalder man Dem en Udlænding? Er det maaske ikke fordi, De er Udlænding?«

»Jo vell! men hvem var denne Fru Lucrezia? En Romerinde?«

»Nej hør! De kommer til Rom og De har aldrig hørt Tale om Fru Lucrezia? Naar vi er komne ind, skal jeg fortælle Dem hendes Historie. Men hvad Pokker er der nu i Vejen med denne Nogle, den vil ikke gaa rundt. Prøv selv.«

Det var virkelig vanskeligt at faa drejet Nøglen, som tydeligvis ikke i lange Tider havde været i Laasen. Men efter nogen Banden og Besvær lykkedes det mig tilsidst at faa den rundt. Vi kom ind i en mørk Gang, som førte ind til flere lave Stuer.

Lofterne, der var besynderligt udskaarne, hang fulde af Spindelvæv. Paa den mugne Lugt, som var i alle Værelserne, mærkede man tydeligt, at det var længe siden, de havde været beboede. Der var ikke et eneste Møbel. Nogle Pjalter af gammelt Gyldenlæder hang ned langs de fugtige Vægge. At dømme efter Dørenes Træ-Udskæringer og efter Kaminernes Façon, maatte Huset skrive sig fra det 15. Aarhundrede, og sandsynligvis havde det forud været dekoreret med en vis Smag. Vinduerne, som havde smaa Ruder, var for største Delen knækkede; de vendte ud mod Haven, hvor jeg lagde Mærke til et blomstrende Rosentræ, nogle Frugttræer og en Mængde Ukrudt.

Efter at have beset Stueetagen gik vi ovenpaa, hvor jeg havde set min Ubekendte. Den gamle søgte at holde mig tilbage ved at sige, at der var intet at se, og Trappen var meget daarlig. Men da hun saa, at jeg var standhaftig, fulgte hun med om end med synlig Uvilje. Værelserne i denne Etage lignede meget dem i Stuen; kun var de mindre fugtige, Gulvene og Vinduerne var i bedre Stand. I det sidste Værelse, jeg kom ind i, stod der en bred, sort Læderlænestol, som mærkelig nok ikke var det mindste støvet. Jeg satte mig i den, og da jeg fandt den magelig nok til at høre en Historie i, bad jeg den gamle om at fortælle mig om Fru Lucrezia, men først gav jeg hende lidt Smaaapenge for at opfriske hendes Hukommelse.

Hun hostede, pudsede Næse og begyndte saaledes:

»Kejser Alexander havde en vidunderlig skøn Datter, som hed Fru Lucrezia. Hun elskede at more sig, og for at hendes Fader ikke skulde mærke det, lod hun sig bygge dette Hus, hvor vi nu er. Hver Nat kom hun herved fra Qvirinalet.

Hun satte sig ved dette Vindu, og naar der gennem Gaden kom en smuk, ung Kavaller som Dem, kaldte hun paa ham; om han blev vel modtaget, kan De vel nok selv tænke Dem. Men Mandfolk kan ikke holde Tand for Tunge, mange af dem i det mindste, og det kunde være gaaet hende galt, hvis de havde sladret af Skole; men det skulde hun nok forhindre. Naar hun havde sagt Farvel til sin Elsker, stod hendes Tjenere ved Foden af den Trappe, vi kom op ad; de ekspederede ham i en fart, og begravede ham saa i Stenbrudene i Haven. Ja, De kan tro, man har fundet mange Knogler i denne Have.

Dette gik saadan i nogen Tid. Men saa en Aften passerede hendes Broder, som hed Don Tarquinio, hendes Vindu. Hun genkendte ham ikke, men kaldte ad ham, og han gik op. I Mørke er jo alle Katte graa, og det gik ham som alle de andre. Men han havde glemt sit Lømmetørklæde, og der stod hans Navn paa.

Hun havde ikke saa snart opdaget, hvad det var for en skammelig Nederdrægtighed, hun havde begaaet, før hun blev rent forfærdelig fortvivlet. Hun rev sit Strømpebaand af og hængte sig i den Bjælke dér. Det er dog et godt og advarende Eksempel for Ungdommen!»

Medens den gamle saaledes løb sur i de forskellige Tidsaldere og blandede Tarquinierne og og Borgierne sammen, var mit Blik stift fæstet paa Gulvet; jeg havde nemlig opdaget nogle endnu friske Rosenblade, som gav mig noget at tænke paa.

»Hvem passer Haven her?« spurgte jeg den Gamle.

»Det gør min Søn, han er Gartner hos Hr. de Vanozzi, som altid opholder sig i Maremmerne og kun sjælden kommer til Rom. Derfor bliver Haven ikke videre godt passet. Min Søn følger med ham, og jeg er bange for, at de ikke kommer tilbage for det første,« tilføjede hun sukkende.

»Han har altsaa meget at gøre hos Hr. de Vanozzi?«

»Aa, det er en løjerlig Mand, som bruger ham til lidt af hvert . . . jeg er bange for, at han har noget galt for . . . aa, min stakkels Søn!«

Hun nærmede sig Døren som for at slutte Samtalen.

»Her bor altsaa ingen?« gentog jeg.

»Nej, slet ingen!«

»Og hvorfor ikke?«

Hun trak paa Skuldrene.

»Hør,« sagde jeg og viste hende en Daler, »sig mig nu Sandheden; der er en Dame, som kommer her.«

»En Dame, Du barmhjertige Gud!«

»Ja, jeg har set hende igaar Aftes og talt med hende.«

»Du hellige Jomfru!« udbrod den gamle og skyndte sig hen til Trappen. »Det maa være Fru Lucrezia, lad os skynde os væk, kære unge Herre. Man siger nok, at hun gaar igen her hver evige Nat, men jeg vilde ikke sige det til Dem for ikke at skade Husets Ejer, fordi jeg troede, at De havde Lyst til at leje det.«

Det var mig umuligt at standse hende; hun skyndte sig at forlade Huset, ivrig efter at bringe et Vokslus til den nærmeste Kirke.

Jeg gik selv ud og lod hende fare, da det ikke var mig muligt at faa mere ud af hende.

Jeg fortalte naturligvis ikke mit Æventyr i Palazzo Aldobrandini; Markisen var altfor from og Don Octavio altfor optaget af Politik til at kunne være gode Raadgivere i et Kærlighedsæventyr.

Da det blev Aften, gik jeg langsomt forbi Lucrezias Hus. Jeg saa intet; jeg gik igen forbi med samme Resultat. En tre-fire Aftener i Træk gik jeg ganske langsomt forbi Vinduerne, naar jeg kom fra Aldobrandinis, og altid uden Held.

Jeg begyndte at glemme den mystiske Beboer i Nr. 13, da jeg pludselig en Aften, som jeg gik igennem Strædet, tydeligt hørte en sagte Kvindelatter bag Vinduskodden, netop hvor jeg havde set min ukendte Blomstergiverske hin Aften. To Gange hørte jeg denne sagte Latter, og jeg kunde ikke værgе mig mod en Rædselsgysen, da jeg i det samme Nu i den anden Ende af Strædet saa en Skare kutteklædte Folk, som med Vokslus i Hænderne bar en Død til hans sidste Hvilested. Da de var passerede, listede jeg mig igen hen udenfor Huset; men jeg hørte nu intet mere. Jeg kastede nogle Smaasten mod Skodden, ja jeg kaldte endog temmelig højt; men der kom ingen, og snart tvang en stærk Tordenbyge mig til at søge hjem.

Jeg skammer mig ved at fortælle, hvor mange Gange jeg standsede udenfor dette forbandede Hus, uden at det kunde lykkes mig at løse den Gaade, som pirrede og pinte mig. En eneste Gang gik jeg igennem Strædet med Don Octavio og hans uundgaelige Abbed.

»Se,« sagde jeg, »det er Lucrezias Hus.«

Jeg saa, at han skiftede Farve.

»Ja,« fortsatte han, »en temmelig usikker, folkelig Overlevering vil vide, at Lucrezia Borgia har haft sin lille Afrædelseslejlighed her. Tænk, hvis disse Mure kunde tale, hvilke Rædsler kunde de da ikke fortælle os om! Og dog, min Ven, naar jeg sammenligner hine Tider med vore, hvor kan jeg da ikke længes efter dem. Paa Alexander den sjettes Tid fandtes der endnu Romere, det er der ikke mere. Caesar Borgia var et Uhyre, men en stor Mand; han vilde jage Barbarerne ud af Italien, og hvem ved, om denne store Plan ikke var lykkedes ham, hvis hans Fader havde levet. Ak, gid Himlen vilde give os en Tyran som Borgia og befri os fra disse humane Despoter, som fordummer os.«

Naar Don Octavio først begyndte paa at tale Politik, var det umuligt at standse ham, og snart var vi hundrede Mile borte fra min Lucrezia.

En Aften, da jeg temmelig sent gjorde Markisen min Opvarning, sagde hun mig, at hendes Søn var utilpas og bad mig gaa op paa hans Værelse. Jeg fandt ham liggende fuldt paaklædt paa sin Seng, ifærd med at læse en fransk Avis, som jeg samme Morgen havde sendt ham, omhyggelig skjult i en gejstlig Bog.

Jeg talte nogen Tid med Don Octavio, men da jeg mærkede, at han var stærkt febrilsk, og at ikke engang Politik formaede at vække hans Opmærksomhed, raadede jeg ham til at klæde sig helt af og gaa i Seng, hvorpaa jeg bød ham Farvel. Det var koldt og jeg havde ingen Kappe paa. Don Octavio nødte mig til at tage hans; jeg tog derimod og lod ham drapere mig som en ægte Romer.

Svøbt ind til Næsen traadte jeg ud af Paladset. Næppe havde jeg gjort nogle Skridt ned mod Markuspladsen, før en arbejdsklædt Mand, som jeg havde lagt Mærke til sad paa en Bænk ved Paladsets Dør, nærmede sig mig og rakte mig et Stykke krøllet Papir.

»For Guds Skyld, læs dette,« bad han.

Derpaa forsvandt han i største Hast.

Jeg havde taget Papiret, og ved Skæret fra en Lampe, som brændte under et Madonnabillede, saa

jeg, at det var en Billet, skrevet med Blyant og, saa vidt man kunde se, med rystende Haand. Jeg læste med største Besvær følgende Ord:

»Kom ikke i Aften, ellers er vi fortabte! Alt er oplaget, undtagen dit Navn. Intet i Verden kan skille os. Din Lucrezia.«

»Lucrezia!« udbød jeg, »igen Lucrezia, hvad Fanden for en Mystifikation ligger der dog bagved alt det. Kom ikke! Men, min kære, ad hvilken Vej kommer man da til Dig?«

Imens jeg grundede over denne mærkelige Billet, styrede jeg mekanisk mine Skridt henimod Fru Lucrezias Stræde, og snart stod jeg lige over for Nr. 13.

Gaden var lige saa øde som sædvanlig, og kun Lyden af mine Skridt brød den dybe Stilhed, som herskede i hele Nabolaget. Jeg stansede og saa op mod det velkendte Vindu. Denne Gang tog jeg ikke fejl, Skodden aabnedes paa Klem.

Og nu stod Vinduet paa vid Gab.

Jeg troede at skimte en menneskelig Skikkelse fortone sig mod Værelsets mørke Baggrund.

»Lucrezia, er det Dem?« spurgte jeg sagte.

Ingen svarede, men jeg horte en Lyd som et Knæk, hvis Aarsag jeg først ikke forstod.

»Lucrezia, er det Dem?« gentog jeg lidt højere.

I samme Øjeblik fik jeg et voldsomt Stød i Brystet, der lød et Skud, og jeg laa udstrakt paa Stenbroen.

En raa Stemme raabte til mig:

»Det er en Hilsen fra Frøken Lucrezia!«

Og Skodden blev lydløst lukket.

Jeg rejste mig vaklende og følte, om jeg ikke havde faaet et stort Hul i Maven. Kappen var gennemhullet, min Kjole ligeledes; men Kuglen var bleven mat mod det tykke Klæde, og jeg var sluppet med et kraftigt Stød.

Jeg fjærnedede mig, saa hurtigt jeg kunde, fra dette ugæstfri Hus, da en Mand, som jeg ikke havde bemærket bag ved mig, pludselig greb min Arm og med dyb Interesse spurgte, om jeg var saaret.

Paa Stemmen kendte jeg Don Octavio. Hvor forbavset jeg end blev ved at se ham alene og paa Gaden paa denne Tid af Natten, var det et ilde valgt Øjeblik til at gøre ham Spørgsmaal desangaaende; jeg fortalte ham med to Ord, at man lige havde skudt paa mig fra et Vindu, og at jeg blot havde faaet et haarlt Stød.

»Det er sket ved en Fejltagelse,« raabte han, »men jeg kan høre, at der kommer nogen, kan De gaa? Jeg er fortabt, hvis vi blev set sammen; men jeg vil alligevel ikke forlade Dem.«

(Sluttet)

BYEN

I

FORAAR

Nu fløjter Fuglene;
det er da Foraar igen.
Foraar over Danmark —
o, ubestemmelige Duft
af Taarer fra det rindende Vand!
I Haverne er de første Crocus fremme,
mine Øjne søger efter den, der er den skønneste,
blot de duftede!

Jeg følger Landevejen,
gaar med en Sang paa mine Læber.
Vejen er virkelig hvid og støvet,
ned ad Poppelstammerne løber Vandet draabevis.
Jeg tager en Draabe paa min Pegefingertip
og smiler lidt tungsindig af mig selv;
denne dumme Foraarsdraabe!

Fra Markerne kommer Brisen —
saa tummehumsk baaren
med lidt Kulde og Sol i sin Runddans.
Jeg bliver kold i Ansigtet
og ser mod Horisonten —
hvilket Landskab omkring mig!

I Disen under kantede Skyer
staar Solen lavt.

Det er som pløjede den Guld op af Jorden.
Lyset stryger som en favnevid Blæst,
der slaar Gnister af Sten i hver Muldklump.
Og Solens Øje møder mit med Jorden i sit Blik:
Marker, Gaarde, Hegn ved Hegn,
alt gyldent, alt.

Nu kender jeg mig selv,
vél, jeg staar med dette fattige, lidt fortrukne Udtryk
i mine Øjne.

Al Skønhed berører mig smertelig,
vækker en dump, fortærende Længsel
efter Tilintetgørelse og Død.

Jeg kan blive syg af Frygt og Fortvivlelse
blot ved at se Solen.

Det hvisker i mig:
elsk ikke, dvæl ikke — dø!

Dybt i Tavsheden,
i denne Foraarsensomhed,
der rinder gylden bort over mit Hoved og mine
Sanser,

fatter jeg Nag til mig selv.
Jeg frygter mine Nervers Baghold,
min Sjæls fjernttonende Kvide.
Jeg ser paa mig selv som en fremmed Mand,
føler mig udstødt af min egen Foragt —
stranguleret af en Sorg,
Sorg uden Ophav,
dødsyg Sorg.

Bag mig kommer en Vogn rumlende,
jeg vender mig mod de ladende Heste;
de gule Tænder bider i Bidslet,
Øjnene synes uden Udtryk,
kun Rummets gule Skær spejler dem.
En Lugt af Maskinolie
kvalmer Luften.
Jeg mindes Byen
idet Vognen knager videre — ud af mit Felt.

Jeg staar med mange Erindringer vaagne:
Byen!
Byen, jeg kom fra,
den, der skal eje mit Liv og min Skæbne.

LOUIS LEVY

PRIVATBANKENS NYE BYGNING

DET VAR EN vanskelig Opgave der stillede de seks ansete Arkitekter, der i Aar 1900 indbødes til at konkurrere om Prisen for Tegninger til en Bygning for Privatbanken paa den Plads mellem Børgsgade og Slotsholmsgade, hvor »de seks Søstre« laa, thi Børsen er en farlig Nabo. Som bekendt sejrede Arkitekt *Axel Berg* i Konkurrencen, og nu, da Stilladserne er fjærnedede, kan man faa et Overblik over Bygningen, ialtfald for det Ydres Vedkommende.

Axel Berg har selv sagt, at hans Projekt var et Forsøg paa at danne et Overgangsled mellem København og Kristianshavn, og dette er paa en Maade lykkedes ham, men han har ikke undgaaet at *knuge* Børsen, en af Københavns skønneste Bygninger, som i Parenthes sagt snart skulde befries for sin Skal af de uklædelige Verblendsten; det er muligt, at en hvilkensomhelst anden moderne Bygning vilde gøre det samme, og man maa kun beklage, at der ikke blev gjort noget Forsøg paa at bevare og restaurere de seks Søstre. Axel Bergs Bygning er et alvorligt og dygtigt Arbejde, men det mangler Charme; vi betvivler ikke, at Planen er udmærket, men Façaderne mangler Sammenhæng, altfor forskellige Motiver er blandede sammen, hvorved der er fremkommet en vis Uro i Helheden, og det er ikke nogen god arkitektonisk Periode, den Baroktid, hvorfra Hovedmotiverne er hentede. Naturligvis møder en saa smagfuld og gennemdannet Arkitekt som Axel Berg ikke med et daarligt Arbejde, men vi tror, det vil blive vanskeligt for denne Bygning i Børsens umiddelbare Nærhed at skaffe sig Autoritet og vokse sig ind i

den almindelige Bevidsthed, saaledes som adskillige andre nyere Bygninger hurtigt har gjort.

Bygningen er opført af røde Mursten over en Stueetage af Granit og prydet med Indfatninger, Led og Ornamentter af Sandsten; Vinduerne er noget vel sammenpakkede, og man kunde ønske noget større Murflader, hvorfor Gavlen mod Børsen forekommer os at være Bygningens roligste og heldigste Parti, men der findes ved nøjere Eftersyn mange smukke Enkeltheder. Selv om man maa sige, at Opgaven ikke tilfulde er løst, saa maa Arkitekten troste sig med, at den formodentlig var umulig at løse.

E. S.

C. V. E. GREDSTED

DEN 29. APRIL bisattes i St. Michaelis Kirke i Fredericia under stor Deltagelse Telegrafbestyrer C. V. E. Gredsted, der den 24. April var afgaaet ved Døden, kun 54 Aar gammel.

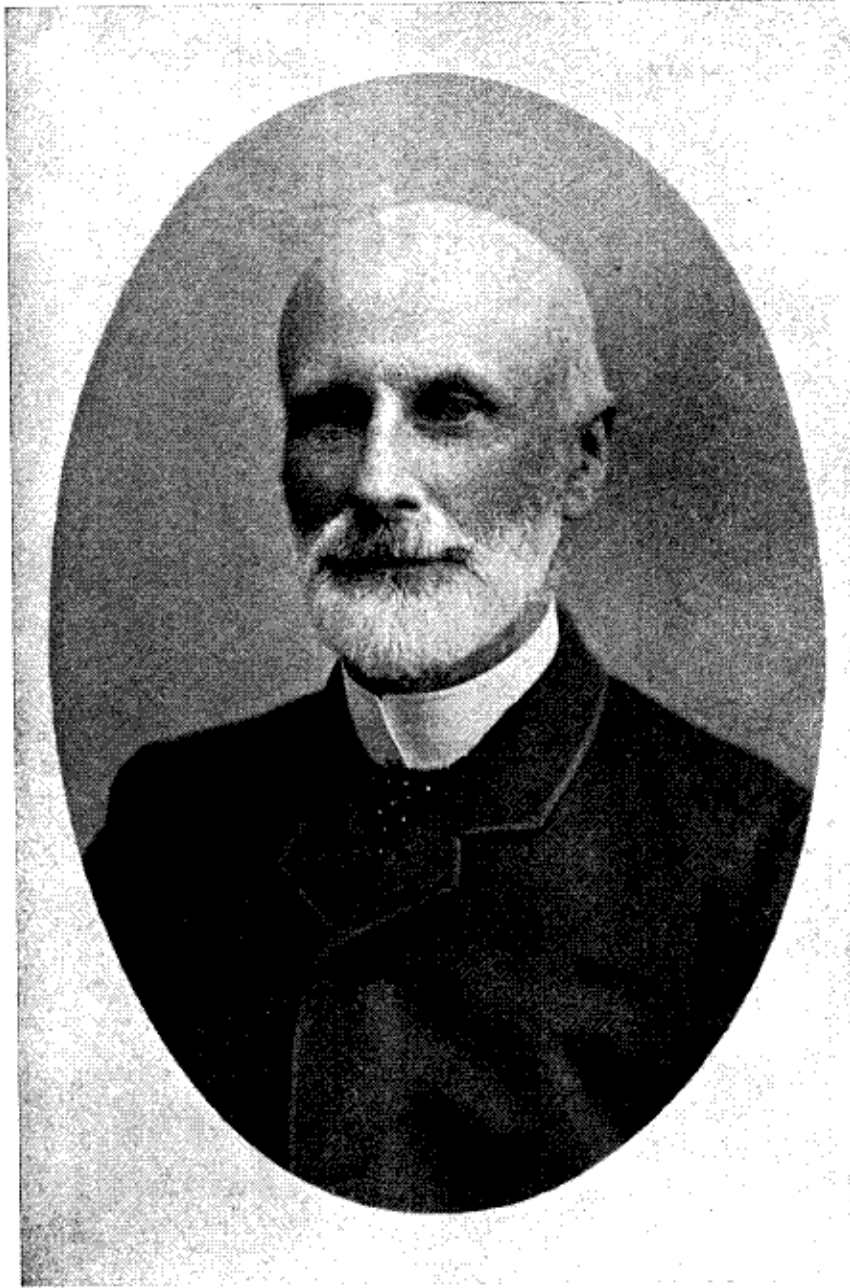
Med Gredsted er en af vor Telegrafetats mest fremragende Mænd gaaet bort. Han var født i København den 28. November 1848 og kom som 16-aarig til Statstelegrafen. Hurtigt arbejdede den unge energiske Mand sig frem, søgte ved alle Lejligheder praktisk og theoretisk at dygtiggøre sig, og gjorde en indenfor Etaten usædvanlig Karriere. I 1887 blev han Telegrafbestyrer i Frederikshavn, forflyttedes i 1889 til Hjørring, derfra i 1892 til Korsør, udnævntes dog allerede samme Aar til Telegrafingeniør for Jylland, til han i Maj 1896 overtog Pladsen som Bestyrer i Fredericia, hvor han straks fik Lejlighed til at lægge sine fremragende Evner for Dagen ved Ombygningen af denne Landets betydeligste Telegrafstation.

At Gredsted ogsaa ved Siden af sin byrdefulde Embedsgerning fik Tid til at forestaa betydelige private Foretagender som Anlæggelsen af Telefonanlægget langs Jyllands Vestkyst, vidner om hans usædvanlige Arbejdskraft.

Er Gredstedes Bortgang et Tab for den danske Telegrafetat, er den det ikke mindre for det store Personale, der sorterede under ham. Han var en streng og myndig Mand, der krævede det Yderste af Arbejde og Pligtopfyldelse, men han var tillige en retfærdig Mand, der trods sin Strængighed i en sjælden Grad havde vundet sine Undergivnes Tillid og Hengivenhed.

ADOLF FALKMAN

GABRIEL SIBBERN

Den 2. Maj døde den danske Filosofis Nestor, *Gabriel Sibbern*, næsten 79 Aar gammel. Han er ikke meget kendt i større Kredse, og hans Produktion er ikke meget omfattende. Men gennem sit lange Liv bevarede han sin filosofiske Interesse, som paa én Gang satte hans Hoved og hans Hjerter i Bevægelse. En fin Sans for personligt Liv saavel som for almene Synspunkter var karakteristisk for ham og udtaltes paa en stilfærdig Maade i hans smukke Ungdomsskrifter »Om Humanitet og Alsind« (1857) og »Om Humanisme« (1858). Ved Humanitet mener han et Sindelag, for hvilket den enkelte Person staar som et Formaal for sig selv, med berettiget Krav paa Selvudvikling og Selvtillfredsstillelse; ved Alsind mener han en Synsmaade, for hvilken personlige Væsener staa som Midler for almene Ideers og Bestræbelsers Udvikling. Denne Modsætning, som hans Fader, F. C. Sibbern, allerede havde gjort gældende, drøfter han nærmere og viser baade dens Nødvendighed og Mulighed af dens Overvindelse. Ved Humanisme mener han en Bestræbelse efter paa rent menneskelig Grund at vinde en Anskuelse af Tilværelsen og af Menneskets Plads og Opgaver i den. Hans Standpunkt havde en afgjort idealistisk Karakter. Hvad der manglede ham som Filosof, var en kritisk Indtrængning i Problemerkernes Natur og Evne til at samle og beherske et omfattende historisk og videnskabeligt Materiale. Den inderlige Eftertanke var hans Helligdom; den energiske Forfølgelse af et Synspunkt, den taalmodige Kombineren af spredt og stridigt Stof var ikke hans Sag. Men gennem Skuffelser og Savn blev han Filosofen tro, og han vendte tilbage til den, da han havde taget sin Afsked fra den Post som Distriktsforstander for det københavnske Fattigvæsens 9. Kreds, han i en Række af Aar havde beklædt — en Post, i hvilken han iøvrigt virkede med stor Iver og Interesse, og som gav ham Lejlighed til at virke for »Humaniteten«. Det sidste Arbejde fra hans Haand er en lille Afhandling om »den religiøse Absolutisme« (1900), hvormed han mener de positive Religioners Fordring om fuldstændig Underkastelse under deres Lære. Han skelner mellem Religion og Religiositet, og forstaar ved denne sidste det aandelige Arbejde, der kræves til at indordne og underordne sig under Tilværelsens Orden, hvor man ingen Mulighed har for at ændre den.

Ti Dage før hans Død havde jeg et Brev fra ham, i hvilket han omtaler sin Sygdom og dernæst siger: »Jeg maa lade alt Arbejde med Hovedet hvile. Jeg har Arbejde nok med at tage mig i min Tilstand paa rette Maade. Efter min Opfattelse er det religiøst Arbejde. Men det er haardt Arbejde.« Han tilføjer, at han, saasnart alt igen var i Orden, vilde tage fat paa et Skrift, jeg havde sendt ham. Dette skulde ikke ske. Men disse Ord, skrevne med hans vante zirlige og store Bogstaver, er mig et smukt Minde om min gamle Kollega og om hans Trofasthed mod det Tankeliv, det ikke var blevet forundt ham at give fuldt og kraftigt Udtryk.

HARALD HØFFDING

I MODERNE dansk Presseverden, hvor D'hr. Journalister i Reglen har Svinkeærinder fra den egentlig bladlige Virksomhed ud til forskellige andre — det være sig politisk, kommunal eller litterær, — dannede *Adolf Falkman*, som i Søndags den 3. ds. døde paa Prof. Rovsings Klinik, en Undtagelse.

Han var Journalist med Hud og Haar, ofrede *hale* sin Tid og *alle* sine Evner paa det Blad, han tilhørte — først »Dagbladet«, saa »Fædrelandet«, senere »Dags-Telegraphen« og derefter »Nationaltidende«, hvortil kom et Par udenlandske Blade, f. Eks. »Aftenposten« i Kristiania og en stor Rotterdam-Tidende, hvis København-Korrespondent han var gennem mange Aar.

Men var hans Gerning saaledes ensidig journalistisk, var den til Gengæld mangfoldig og mangesidig indenfor sin Begrænsning til et bestemt Bladforetagende. Som tilhørende den ældre Generation indenfor Pressen — han var født 1837 og kom allerede i Begyndelsen af Tredserne ind i Journalistiken — var han vant til at skrive om alt muligt. For vort specialiserende Slægtled stod han som en Mand, hvem intet journalistisk Omraade var fremmed. Det var hans Svaghed som hans Styrke.

Hans egentlige Felt var og blev dog Litteratur og Teater, som han fra sin tidlige Ungdom lige til sin Død fulgte med aldrig svækket Interesse og derfor var fortrolig med som faa. Hans Værdsættelse af Bøger og Teaterstykker var ikke blot æstetisk, men tillige etisk. Det, at et Værk var god, ja ypperlig Kunst, var ham ikke nok til at give det en ubetinget Ros og Anbefaling i Bladet. Han krævede ogsaa, at det bragte Publikum en Livsværdi.

Som i sin personlige Optræden var Falkman i sin Stil ingenlunde en *charmeur*, ofte endog mærkelig knudret. Men han var i saa Henseende noget for sig selv, i det Hele taget en selvstændig Natur. Han tilhørte som Kritiker ikke bestemt Parti eller Retning, men gik lige efter sin Overbevisning, om det saa gjorde hans Venner til Uvenner. Og saa meget værdifuldere var hans Retsindighed og Ærlighed — Egenskaber, der jo altid er uadskillelige fra den alvorlige Kritiker, — som hans Overbevisning støttede sig paa omfattende Viden, stor Erfaring og en udviklet kritisk Sans.

Han satte Maalet højt, og han fandt da ganske naturligt, at ikke meget af, hvad der præsteredes, kunde række det. Men han var altid fuld af Ombu for at finde frem, hvad der var af godt, og han udtalte i Kritiken uforbeholdent sin Ros derover samtidigt med, at han paa pegede det, der efter hans Mening var mislykket og usundt.

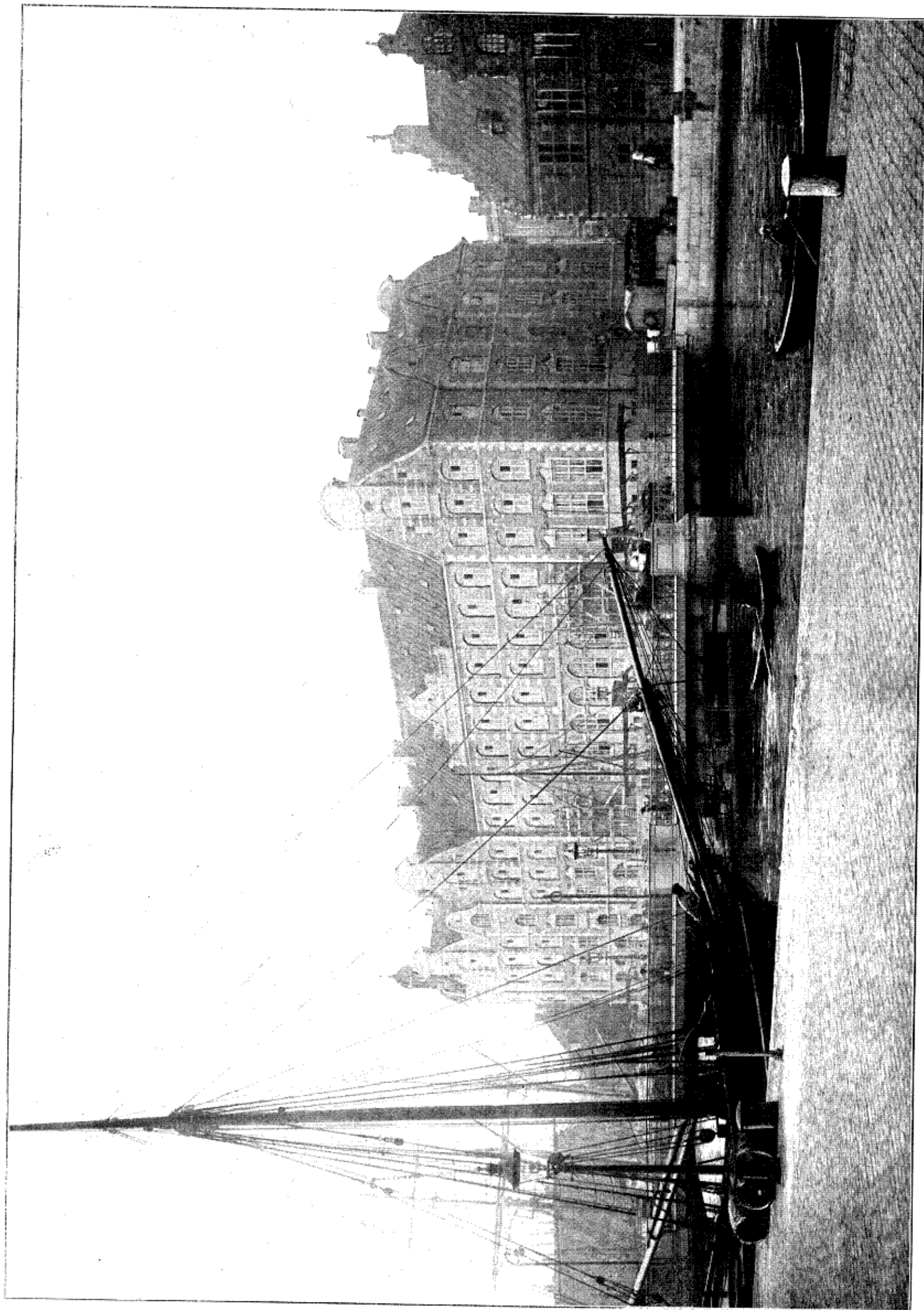
Netop fordi han saa ethvert Fænomen under saa mange forskellige Synspunkter for at faa det fuldt retfærdigt belyst, kom der over hans Fremstilling dette tunge, der *kunde* virke trættende, men ogsaa ofte udmærkede sig ved en Vægtighed og en Fylde, som interesserede den Læser, der gav sig Tid.

Med A. Falkman har den danske Journalistik mistet en omhyggelig og utrættelig Medarbejder, en Mand med megen Dannelse, meget Hjerter og med en grundfæstet Hæderlighed.

GUSTAV H.

A. N. P. FALKMAN

PRIVATBANKENS NVE BYGNING VED HØRSSEN, »DE 6 SØSTRE. (Se Side 502)

FRA FORAARSUDSTIL-
LINGEN PAA
CHARLOTTENBORG

V

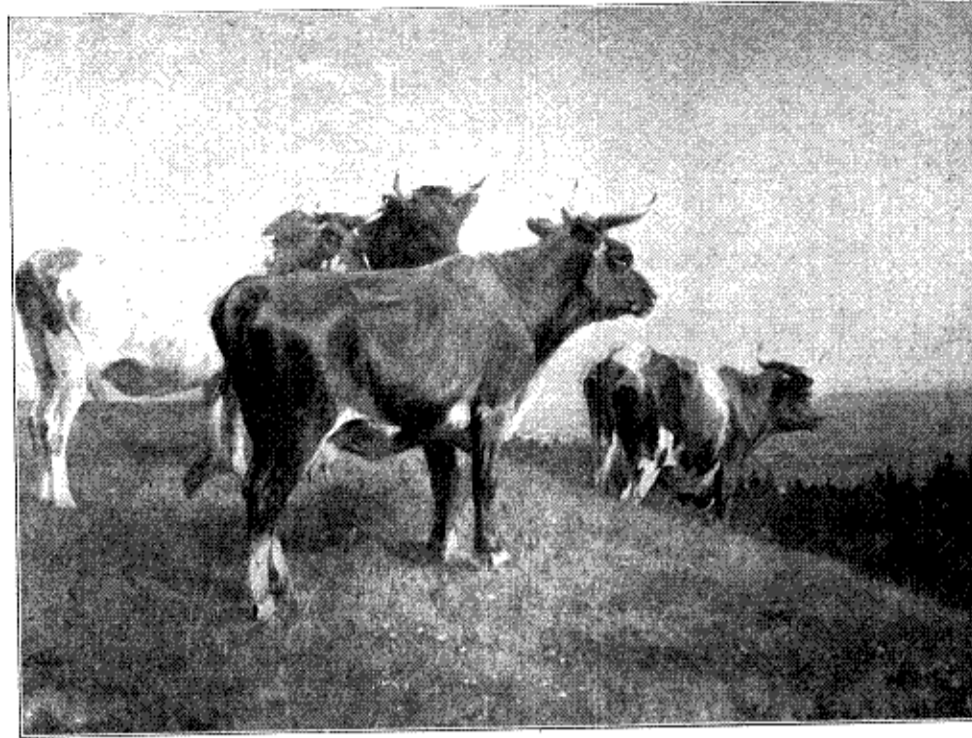
IKKE HELT uden Grund er vore Udstillings Interiører blevet en Smule berygtede, saa frodigt som de grasserer, Interiører af alle Slags, uden noget og med noget; vi har endog Skovinteriører, for slet ikke at tale om det allernyeste, deres Modsætning Exteriørene, af hvilke hidtil dog kun et enkelt Eksempel har vist sig — forøvrigt et udmærket Billede af Ejnar Olsen, Aftensol over en Længe og en Mødingplads, fuldt af et dejligt Lys og malet med en sjælden Farveglæde, der gør det til en Fryd for Øjet. — Kunde vi ikke blive disse kedelige Ord kvit? De er irriterende, fordi de saa let kan erstattes med danske, der benævner Tingene, som de er, Dagligstue, Sovekammer osv., dobbelt irriterende, naar Indholdet er saa borgerligt og dansk, som oftest er Tilfældet.

Stor Fantasi bærer de færreste Vidne om; det er hyppigst Kunstnerhjemmene med deres enklere Farver og lidt anstrengt tarvelige Arrangementer, hvorigennem der protesteres mod Borgerhjemmenes altfor overlæssede eller helt smagløse Pragt, der

maa holde for. Men vi kan jo snart udenad disse tomme Stuers hvide Vægge med et Mahogni-indfattet Billede paa eller, naar det kommer højt, et gammelt Empire-Møbel op imod. Det er jo ikke alle de Herrer og Damer, som maler dem, der hedder Hammershøj og kan faa de hvide Farver til at synge sig ind i vore Hjerter. *Asted* kan

Antikvitets-Nysgjerrighed. Varigere Glæde byder det ikke.

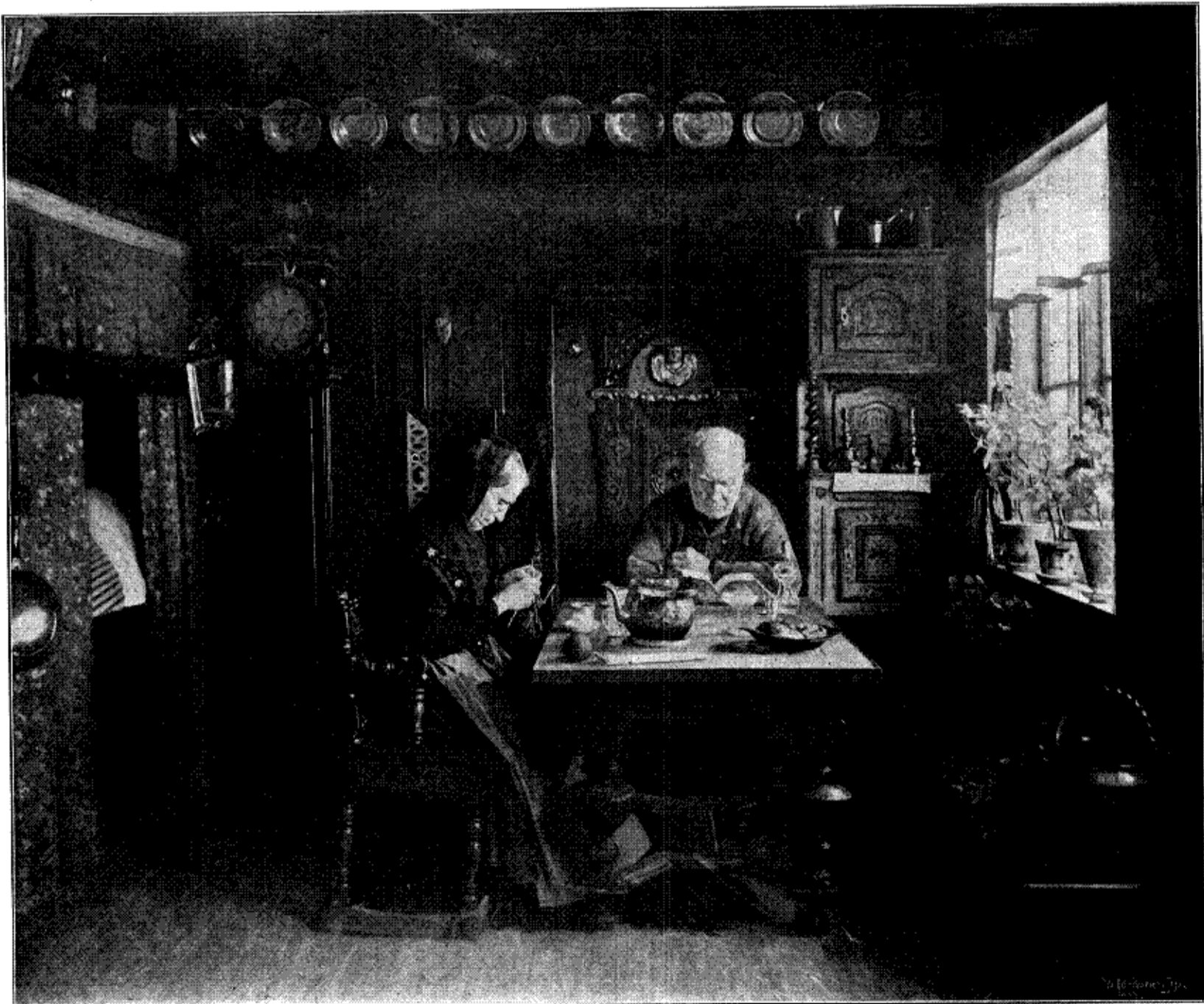
Af Dyrebilleder bringer Udstillingen som sædvanlig et betydeligt Antal, med Kapaciteter som Otto Bache, N. P. Mols o. fl. i Spidsen, saare dyg-

A. MACKEPRING: PAA BAKKERNE I SKAANE

noget af Kunsten og stemmer sine Farver, der dog er mindre spartanske end Hammershøjs, sammen med en Virtuositet og en Finhed, der gør ham til en Kolorist af høj Rang; hans Billede »En lille Pige, der læser« er saare nydeligt, vel i Holdningen det fornemste af de fem, han udstiller. Og *Hilsøe* er ham ganske jævnbyrdig, selv om han ikke er særlig godt repræsenteret i Aar.

Et Interiør som *Valdemar Kornrups* »Søndag Eftermiddag hos de gamle« er den absolute Modsætning. I en stilfuld gammeldags Bondestue, som man kunde tænke sig, Kunstneren havde indrettet sig til eget Brug i Hornbæk, sidder et gammelt Bondepar, han fordybet i Læsning, hun ved Strikkestrompen og Kaffe-koppen; det er hyggeligt og solidt, dygtigt malet, Lyset gennem det hvide Gardin over Vinduet endog udmærket, men man ved ikke rigtig, hvad man skal gøre med det, naar man har tilfredsstillet sin

VALDEMAR KORNRUP: SØNDAGEFTERMIDDAG HOS DE GAMLE. SJÆLLANDSK BONDESTUEINTERIØR

tige men lidt for velkendte Gjentakelser. Vi trænger snart til en Maler, der tager paa de Ting paa en ny Maade og ikke nøjes med de Heste og Køer, vi nu har set lidt for ofte. Heste er nu en Gang ikke altid Heste, saa lidt som Køer altid er de samme Køer.

Det er dog altid noget, naar Hestene er saa vederhæftige som *Resen-Steenstrups* Arbejdsheste; selv om de ikke fortæller os noget Nyt, og de kunde tænkes stærkere karakteriseret, staa de dog saa hyggeligt paalideligt i Træernes saftige Skygge, nydende Pausen, inden de igen skal for Ploven.

A. Mackeprang synes i Aar at have kastet sin Kærlighed paa Køerne. Med godt Humør fortæller han sin lille Historie om Hunden, der lykkeligt redder sig over Bækken for de vrede Køer, og i »Paa Bakkerne i Skaane« maler han kont Køerne op mod Luften og det vidtstrakte Landskab, et vederhæftigt omend ikke betydeligt Billede.

PETER ILSTED; EN LILLE PIGE, DER LÆSER

Forovrigt synes Dyremaleriet ikke alene denne Gang men ogsaa i de seneste Aar at være i Stilstand. Otto Bache, der tidligere fyldte saa fortræffeligt i Charlottenborgs store Sal med sine mægtige Billeder, de to

Arbejdsheste, Køerne, der drives ud om Morgenen, Heste paa Stranden o. fl., har været »anderswo engagierte«, Th. Philipsen hører jo til den frie Udstillings første Mænd, N. P. Mols har ikke længe samlet sig til et stort Værk, og den en Gang saa lovende Dyremaler Wilh. Th. Fischer synes helt opslugt af Porcellænsfabriken.

Det vilde være Synd, om Stilstanden fortsattes og Malerne svigtede Dyremaleriet, der jo i dansk Kunsts Historie altid har haft en saa ærefuld Plads og har saa smuk en Tradition at bygge videre paa. Heller ikke blandt Billedhuggerne tør man jo regne paa større Interesse for de Firdødede; har vi foruden Fru Carl Nielsen mere end en eneste, der har gjort dem til sin Specialitet?

Th. M.

2. RESEN-STEENSTRUP; EN MAND MED ET PAR ARBEJDSHESTE

FODBOLDKAMPENE

DEN 29. OG 30. APRIL.
Med Fotografier af J. Aagaard

DET ER GLÆDELIGT at se, hvor Interessen herhjemme for den sunde, legemsudviklende Fodboldsport er i stadig og stærk Tiltagen. Tidligere ansaas Fodboldspillere for nogle halvgale Individuer, der rendte omkring ude paa Fælleden og sparkede hverandre op ad Benene, nu derimod møder der til en særlig ceber Kamp som den forrige Torsdag over 4000 interesserede Tilskuere, der med spændt Opmærksomhed følger Bolden paa dens veksellende Bane i de 1½ Time, Kampen varer.

ET KRAFTIGT BACKSPARK

Der er næsten heller ingen Sport, der er fornøjeligere at se paa end en smukt spillet Fodboldkamp. De behændige, smidige Skikkelser farer omkring mellem hverandre under Udfoldelse af den størst mulige Hurtighed og Raadsnarhed i de livligt skiftende Situationer. Bolden flyver fra det ene Maal til det andet, snart ved et elegant Sammenspil mellem flere, snart ført af Sted af enkelt Hurtigløber i en lynsnar Spurt, alle stirrer aandelose, bliver der Maal? — aah! nu blev den taget af en Back, og med et kraftigt Spark sendes den over paa den anden Halvdel af Banen.

Forste Kamp om Onsdagen kæmpedes af Boldklubben »1893«. Danskerne lagde for med et Par kraftige Angreb, Gandil,

højre wing, narrede backen og sendte Bolden ind foran Maalet, men Axel Andersen fejlede i det afgørende Skud. Nu havde Englænderne imidlertid lært vore Spillere at kende og passede bedre paa. Deres Sammenspil var aldeles glimrende, og man fik mange Gange Indtrykket af, at det hele kun var Parade-spil fra deres Side. De lavede kun 1 Maal i denne Halvleg, men hvis deres Hensigt havde været at lave saa mange desto flere i den følgende, som nede i Prag, hvor de vandt med (0—0) (15—0), saa blev de sorgelig skuffede. Kunde vore Spillere ikke udrette noget i Angrebet paa Grund af manglende Sammenspil, saa forsvarede de sig i det mindste udmærket. Den højre Back H. Hansen og Maalmanden John Nielsen klarede Gang paa Gang de farligste Angreb, særlig den sidste viste en forbavsende Raadsnarhed i de afgørende Øjeblikke. Englænderne gik raskt paa, men alligevel lykkedes det dem ikke at lave mere end 3 Maal.

Næste Dag skulde et kombineret Hold af de bedste Spillere fra alle 5 Klubber tage Kampen op med de frygtede Englændere. De gjorde det ogsaa paa en for os saa værdig Maade, at Dommeren Mr. Jarvis udtalte, at denne Kamp var den haardeste for dem af alle dem, de havde haft paa Fastlandet. Vi overdriver heller ikke, naar vi siger, at dette var den smukkeste og dygtigst spillede Fodboldkamp, der nogensinde er udkæmpet herhjemme. Vore Spillere gik paa særlig i 2. Halvleg med en glimrende Behændighed og Hurtighed, og mange af dem stod som Enkeltspillere fuldt paa Højde med Englænderne, men det fine Sammenspil manglede. Englændernes Adræthed i at modtage en Bold, lægge

ET ANGREB PAA ENGLÆNDERNES MAAL

den død og i samme Øjeblik med forbløffende Sikkerhed at sende den til en Medspiller var det Plus, der gav dem Sejren (2—0) (1—0). I anden Halvleg var begge Partier omtrent jævnbyrdige og det var Synd, at de Danske ikke fik 1 Maal, den Gang Gandil i en glimrende Spurt løb fra begge backerne, hans Skud ramte Maalstangen, men Maalet havde de fortjent.

BACK

EN ENGLÆNDER HAR TAGET BOLDEN MED HOVEDET

ARABERNE LEDSAGER PRÆSIDENTTOGET VED AFREJSEN FRA KREIDER

bord paa Krydseren *Jeanne d'Arc*, dels med Jærnbane, forløb under megen Begejstring ogsaa fra de Indfødtes Side. Frankrig har forstaaet at sikre sig Freden med de urolige og krigerske Araber- og Kabylerstammer, hvis fanatiske Christenhad og ubændige Frihedstrang har kostet Republiken saa smertelige Ofre.

I Løbet af de 9 Dage, Rejsen varede, besøgte Præsidenten 11 algierske Byer fra Oran til Bône og overværede de sædvanlige officielle Modtagelser, Galatafler, Fester

PRÆSIDENTEN DEKORERER EN ARABER, OG DENNE KYSSER HAM
(Photo Léon Bouët)

PRÆSIDENT LOUBETS REJSE I ALGIER

NAAR FRANSKMÆNDENE i de senere Aar har betegnet Algier som *notre seconde France*, uagtet der paa dette uhyre Landomraade, der er større end selve Moderlandet, næppe lever 400,000 Franskmænd, kunde det synes et ringe Resultat af mere end 30 Aars Erobringskrige og Kolonisations-Anstrængelser.

Der er imidlertid ingen Tvivl om, at det franske Nordafrika har en glimrende Fremtid for sig. Landets naturlige Frugtbarhed, dets behagelige Klima og uhyre Mineralrigdomme vil ved Regeringens fortsatte energiske Bestræbelser frembyde et af Nutidens fordelagtigste Kolonilande i Civilisationens umiddelbare Nærhed. Allerede nu kan en Franskmand med 5 à 6000 Frs. erhverve en Landejendom med

FRA REVUEN I ORAN: ARABERSTAMMEN ZEMMORAH (Photo Léon Bouët)

alt Tilbehør, stor nok til at sikre sin Familie en betrygget Fremtid. Ved mange Concessioner og Lempelser har Staten gjort Tilværelsen lokkende for Kolonisterne. De har saaledes kun et Aars Militærtjeneste, som de aftjener i selve Kolonien. Samfældselsforholdene er efter Landets Natur meget bekvemme, og nye Jærnveje er stadig under Bygning. Algier er ogsaa ved sin hurtige Forbindelse med Europa blevet en yndet Station paa den internationale Turistrute.

Loubets Rejse i dette franske Afrika fulgtes med levende Interesse ikke blot af hele Moderlandet, men ogsaa af England, Spanien, Portugal og Italien. Ved sin Ankomst til Oran, den halvt spanske By ved Marokkos Grænse, hædredes Frankrigs Statschef af Eskadrer fra de nævnte Lande. Hele Rejsen, der foretoges dels langs Kysten om-

EN ARABERSTAMME DEFILERER MED SIN AGHA I SPIDSEN

(Photo Léon Bouët)

og Revuer i disse mærkelige Egne, hvor den europæiske Civilisation har sat Foden paa Islams Nakke.

Af alle Festarrangementerne var intet saa imponerende som Lejren ved *Kreider*. Kreider er til daglig kun et strategisk Punkt midt i Saharas Sandhav, hvor af og til en Nomadestamme opslaar sine lave Kamelskindstelte en Dag eller to. Herhen var 8000 oranske Tropper og 10,000 arabiske Ryttere, tildels fra fjærne Oaser, samlede og havde dannet en vældig Lejr paa Tusinder af Telte, milevidt over det golve Sand. I dette imponerende Natursceneri opførtes i Løbet af nogle Timer et Diorama af militære Tableauer i hele deres typiske, halvbarbariske Ejendommelighed.

Blandt andet udførte Ørkenens Sønner et Skin-Angreb paa en Karavane. Under vilde Skrig og bidsig Skyden for Rytterne ind paa de fredelige Kameler, der kun beskyttedes af nogle faa bevæbnede Beduiner. Kvindernes Jamren og Børnenes Rædselsskrik blandede sig med Mændenes vilde Eder, Krumsablerne og de langløbede Rifler lynede i Solen, og efter en fortvivlet Kamp maatte Karavanen overgive sig og lade sig føre fangen hen foran Præsidentens Tribune. Kvinderne, en halv Snes i Tallet, steg nu ned af Kamelerne og viste sig at være en Elitetrup af de saakaldte *Oulad-Nails*, Arabernes professionelle Danserinder. De begyndte straks at træde deres forførelses Danse med en Finhed og Ynde, der stod i ejendommelig Modsætning til det forudgaaende vilde Skuespil. Dette lille Intermezzo sluttedes med den berømte *danse du ventre*.

De indfødte Høvdinge hædrede derpaa Præsidenten med en *diffa*, et homerisk Maaltid med talrige Retter af Ørkenens og Oasernes Frembringelser. Med dette ægte arabiske Maaltid sluttede Kreiderdagen, og Loubet og hans Følge steg i Toget for at drage nordpaa til mere civiliserede Egne. Men Araberne undlod ikke at vise deres Gæst den traditionelle Ære: i mere end 20 Minutter fulgte en stor Skare burnuskledte Ryttere Toget i fuld Fart, svingende deres Faner og Krumsabler og affyrende Glædessalver.

Præsidenten fik et meget gunstigt og imponerende Indtryk af *la seconde France*. COLON

FRU GOLLA HAMMERICH

EN SKARP INTELLIGENS, et livfuldt Temperament, mangesidig kunstnerisk Begavelse, en højt udviklet og fint kultiveret Musiksans — det

FRU GOLLA HAMMERICH

var Kendetegnene for Fru *Golla Hammerich*, der forleden (den 1. ds.) døde af en Hjærtelidelse.

Først i de senere Aar var hun kommen til at spille en Rolle i det offentlige Musikliv i København, men allerede fra sin tidligste Ungdom har hun i private Kredse været kendt som et ualmindeligt Talent, af hvilket man havde Lov til at vente sig meget.

Musiken i hende var en Arv fra hendes Moders Familie, den bekendte *Rosing'ske* Slægt, hvis Medlemmer alle var mere eller mindre musikalske, saaledes Frk. Louise, der blev Moder til *Wieherne* og var Golla Hammerichs Grandtante.

Men fra disse Forfædre fik Fru H. ikke alene Musik — men ogsaa *Teater-Blod* i sig; og det er da ikke til at undres over, at hun i sine unge Aar følte en brændende Lyst til at gaa til Scenen. Imidlertid blev det dog altsaa Musikken, der fik Overtaget.

Fru H. var en Datter af den bekendte Overlæge, Etatsraad *Jensen* paa Sindssygeanstalten Oringe ved Vordingborg og var født dernede. Som man kan tænke, fik de usædvanlige Omgivelser, hvori hun voksede op, en stærk Indflydelse paa hendes Ævners Udvikling; hun bevægede sig mest i sin egen Drømme- og Æventyrverden, følte en ubændig Lyst til at opleve noget ekstraordinært, var romantisk over alle Bredder og higede efter at komme ud i Verden og gaa paa Æventyr!

Fra den Tid stammer en hel Digtsamling, som den smaa Golla Jensen har skrevet, og hendes Debutarbejde i den Kunststart hed »Kong Valdemars vilde Jagt«; denne hendes poetiske Virksomhed strakte sig til hendes 11. Aar.

Med det 12. Aar begyndte hendes Klaverundervisning hos Fru *Orpheline Olsen*; senere tog hun Timer hos Prof. *C. F. E. Horneman*, Prof. *Franz Neruda* og Prof. *August Winding*. Imidlertid var hun blevet forlovet og gift i en meget ung Alder med Musikhistorikeren Dr. *Angul Hammerich*. Skønt huslige Pligter nu lagde Beslag paa hende, fik hun dog Tid til fremdeles at dyrke Musikken indenfor Hjemmet, hvor f. Eks. *Anton Svendsen* og nu afdøde *G. A. Lembeke* kom meget og dyrkede Kammermusik med det unge Ægtepar.

Sammen med sin Mand har Fru Hammerich selvfølgelig deltaget meget i det musikalske Liv baade herhjemme og i Udlandet, og hun har paa Rejser haft Lejlighed til at træffe sammen med en Række Verdensberømtedder saasom *Richard Wagner*, *Rubinstein*, *Liszt* osv.

I de senere Aar — da hendes Børn vare blevne voksne — begyndte Fru Hammerich til Glæde for alle Musikvenner at optræde paa enkelte meget fine Koncerter. Og i sin Fritid mellem mange Informationer skrev hun smaa fikse og rammende Cause-rier og Feuilletoner i forskellige Blade.

GUSTAV HETSCH

LOUISE NIMB

EN MYNDIG, storskaarret Skikkelse, der var vant til at blive adlydt — det var det Indtryk, man fik af Fru Louise Nimb, naar man saa hende i officiel Virksomhed. Et helt igennem brødt, hjælpsomt og elskværdigt Menneske, tilføjer hendes Venner, som havde Lejlighed til at se hende paa hendes private Enemærker. For alle de Københavnerne, som færdes paa offentlige Steder, lidt af dem selv, nøje forbundet med deres lyseste, glædeste Minder — det var Fru Louise Nimb, der nu er død.

Det var jo ikke alene det, at Fru Nimb lavede saa god Mad — hvad paa ingen Maade maa undervurderes, og som sikkert er en nok saa nyttig Ting som f. Eks. at skrive daarlige Bøger — det var vel mest hendes Talent, hendes Opfindsomhed, hendes Sans for det, der baade er og tager sig ud, som indtog Københavnerne for hende. De vidste, at hos hende var man udsat for det, man ikke var forvænt med paa de fleste andre københavnske Restauranter — de smaa Fiksheder, Overraskelserne, selv om det kun var et andet Kaffe-service eller en friskplukket Bloust paa den hvide Dag. Hun vidste, som det Stykke af en Kunstner hun var i sit Fag, hvad de smaa Ting betyder, anvendt paa rette Maade, og at Nutiden er for-

FRU LOUISE NIMB

dringsfuldere end den Gang, da ifølge Madam Mangor en ren Dug og Husmoderens milde Smil var det bedste Krydderi paa Maden.

Sikkert tog da ogsaa Fru Nimb sit Kald meget alvorligt. Det var hende ikke nok at servere sin fortræffelige Mad paa en fortræffelig Maade i Nimbs verdenskendte Tivoli-Divan. Det var hende om at gøre, at ogsaa andre blev delagtig i hendes Kunsts Hemmeligheder, og Resultatet blev den store Kogebog med Tillæg af Syltebog, Anvisninger for en Vegetarianer-Husholdning m. m., som bærer hendes Navn.

Fru Nimb blev ca. 60 Aar. I den seneste Tid havde hendes Helbred været vaklende. En hæftig Lungebetændelse stodte til og lagde hende i Graven. Sv.

IL LETTO

Den Jærnseng med Kniplingepuder, bred som den rolige Nyden, den minder om Ungdoms-Rejser og Middagstimer i Syden,

hvor Sønnen er tryk som Naturen og Kniplinger haves kun ægte; — det hele er købt for en Hægte, selv Helgenportrætet paa Muren —

hvor Kalkning og Kamfer fjærner en Hus-Lugt — af Olien og Osten — hvor Sengen er hvid, og hvor Resten blir renholdt med Vievandskosten.

Der luer bag Skoddernes Mørke et Skær paa de Kniplingepuder, i hvilke som unge Turister vi sover til Middag som Guder.

Hvem ved: hvilke Sydens Sirener, trods Lovbud og Myndigheder, paa denne Seng for en Time har hvilt *hvilke* Yndigheder?

Og ikke Sirener — nej Kvinder med Hjærter af fineste Silke Kniplinger fra Valenciennes har hvilt her en Time . . . Ak hvilke?

— Dog nej! Der er Drifter som Straalid og Kroppe som Favnebrænde. Vi tror ikke mer, der er Hjærter som Kniplinger fra Valenciennes.

SOPHUS CLAUSSEN

DAGMARTEATRET: FROMONT JUN. OG RISLER SEN.

MAJ ER ikke en Teatermaaned. Direktører paa Forhaand har større Fidus til; ikke alene har de et teatertræt Publikum at skulle kjæmpe med, ogsaa det livsalige Foraar kan rejse sig mod dem og drage Folks Tanker langt bort fra de beklumrede Skuespilhuse; der er Skoven og Tivoli og de første Rejser og det ny Pinsetøj, som altsammen Kunsten saa ofte maa ligge under for. Intet Under da, om der ikke gjøres de allerstørste Anstrengelser, naar det paa Forhaand tør antages ikke at ville gøre Kaalen federe, og at man i Maanedene, hvor man skal spille og ofte helst lukkede Butiken, søger at slide sig igennem paa bedste Beskub med Genoptagelser af baade den samme og ældre Sæsoners Træffere, der jugeres at kunne trække den lille Flok, væsentligt bestaaende af Tilrejsende, som skal i Teatret, hvad der saa end staar paa Programmet.

Teatrene synes heller ikke i denne Sæson at ville fravige en Praxis, som har vundet Aldershævd, saa meget mindre vel, som de dermed bliver i et Spor, de resolut slog ind paa den Dag, de aabnede i September. Sikkert skal man da ogsaa gaa grumme langt tilbage i Annalerne, inden man finder en Sæson, der kan opvise saa mange Repriser af yngre og ældre Dato, i hvert Fald for Privatteatrenes Vedkommende; man behøver kun Talrækkens allerlaveste Ciffre for at betegne, hvad af Nyt der har været fremført, for ikke at tale om originalt, dansk Nyt; der var maaske de Scener, hvor man i saa Henseende slet ingen Tal behøvede.

Nu er disse Genoptagelser jo saa sin Sag og farligere, end Teaterledelserne ofte antager. Et Skuespil, som for kun faa Aar siden fyldte Hus og Kasse og ingenlunde da kunde siges at være udspillet, vil, naar det graves op, have ti mod fem Chancer for ikke at have den gamle Tiltrækningskraft, fordi der ikke tilstrækkeligt regnes med, hvor stærke og hurtige Strømningerne i Publikum er, hvor bevægeligt dette Publikum, som synes saa konstant, i Virkeligheden er, hvor umærkeligt det omdannes og dets Smag forandres; de sangvinske vil sige: forbedres. Det er hændet med et Folkeskuespil for det bredeste Lag, der ved sin første Fremkomst gjorde en ganske pyramidalsk Lykke, at det ved Genoptagelser faa Aar efter, hvor tilmed Forholdene gav det en Aktualitet, det i første Omgang ikke havde, forblev ganske virkningsløst.

Dagmar-teatret fik noget af det samme at mærke, da det for en Ugestid siden genoptog Dramatiseringen af Daudets Roman »Fromont jun. og Risler sen.», som i sin Tid paa Casino havde en stor Succes og nu møjsommeligt kjæmpede sig igennem. Det var jo ikke alene det, at det den Gang spilledes bedre for saa godt som alle Rolles Vedkommende, det vilde nu, selv besat med Førstekræfter fra overst til nederst, ikke have kunnet skjule, i hvilken Grad det er tomt og forlorent og Tilskuerne uvelkomme.

Og dog rummer Skuespillet jo nok af det, der selv i vore Dage har Ord for at tage sit Publikum, Skyld og Uskyld overfor hinanden, den onde Kvinde, Dæmonen, mod den uskyldshvide, der tilmed — oh, Teater! — halter akkurat saa meget, at det er rørende og ikke kan hindre den ædle Ingeniørs Følelser i at udfolde sig, den hæderlige flittige Arbejder, der har kjæmpet sig op til en Chefplads i det gamle Firma, mod den unge, ødsle Libertiner! Men hvad nyttede det altsammen, naar end ikke Galleriet lod sig bevæge.

Et Uheld var det naturligvis tilmed, at den eneste Figur, Bearbejderen ikke helt har kunnet odelægge, Skuespilleren Delobelle, Cobotin'en, som Daudet for alle Tider har gjort klassisk i Frankrig, ikke helt lykkedes Hr. Jacques Wiehe. Nok af Farcen, morsom nok, kun lidt af Livet, af det store Barn og den store Egoist, der for sin Kunst, sin hellige Kunsts Skyld lader sig ernære af Datterens Slid. Det var saa meget kedeligere, som Figuren selv for en dansk Skuespiller ikke er vanskelig at gaa til; den lader sig studere ogsaa indenfor Voldene.

Naar Aftenen ikke helt mislykkedes, har Hr. Emanuel Larsen Æren. Han har saa lidt som muligt af den gamle Arbejders brede, godtroende, joviale Væsen, men han udfoldede i de to sidste Akter sit Talents hele Voldsomhed saaledes, at han — hvis det umulige havde været muligt — vilde have baaret Stykkets Sejr med sig hjem.

Aftenen blev da ikke — hvad vel heller næppe var ventet — noget Plus paa Dagmar-teatrets Konto. Antagelig er Skuespillet kun taget op for at vinde Tid, til Teatret skal slaa sit sidste Slag, og sin Sæsons største, med Maeterlincks saa længselsfuldt ventede, verdensberømte »Monna Vanna«.

HELMER L.

DIREKTØR OSTERHAMMEL

DEN 1. MAJ kunde den ene af Mændene i Magasin du Nord's ledende Triumvirat, Direktør C. A. Osterhammel fejre 25 Aars Dagen for sin Ansættelse i det store Firma, paa forskellig Maade hyldet af det talrige Personale, der har lært at skatte Jubilarens mange udmærkede Egenskaber.

DIREKTØR C. A. OSTERHAMMEL

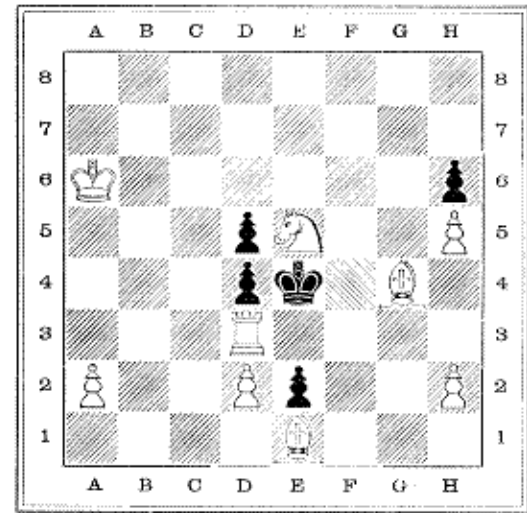
Direktør Osterhammel er født den 20. December 1856 i Dalum Moile ved Odense, hvor hans Fader havde en Klædefabrik. Efter at have aftjent sin Værnepligt fik han Ansættelse som Kommiss hos Wessel & Vett, men tjente sig snart ved sin Dygtighed op til overordnede Stillinger og var, da Forretningen i 1899 gik over til et Aktieselskab, selvskrævet til at blive en af de tre Direktører, der overtog Ledelsen. Han er Direktionens rejsende Medlem, besørger de store Indkøb og har paa sine Langfarter faaet Lejlighed til at se sig viden om i Verden.

SKAK

OPGAVE NR. 25
AF R. SJHLLBERG (STOCKHOLM)
(Aftonbladet)

Sort.

Hvid.

Hvid gør mat i 3 Træk.

VORE KORRESPONDANCEPARTIER

(F. = »Femte Junis« Skakforening; I. = Industriforeningens Skakklub; S. = Studenterforeningens Skakklub).

- F. I. 15. Kg8×f8.
- I. S. 15. De4-f4.
- S. F. 15. Tf8-c8.

PARTI

(Anmærkninger af J. Møller.)

Preussisk Parti.

Spillet i København i Oktober 1902.

J. Møller. Hvid.	X. Sort.
1. e2-e4	e7-e5
2. Sg1-f3	Sb8-c6
3. Lf1-c4	Sg8-f6
4. d2-d4	e5×d4
5. o-o	Lf8-e5

Sort kan ogsaa spille 5. ... Sf6×e4 med følgende Fortsættelse: 6. Tf1-e1, d7-d5. 7. Lc4×d5, Dd8×d5. 8. Sb1-c3, Dd5-f5. 9. Sc3×e4, Lf8-e7. 10. Lc1-g5, f7-f6. 11. Sf3×d4! (først angivet af H. Krause), Sc6×d4. 12. Dd1×d4, o-o! (Sort kan ikke slaa paa g5 paa Grund af D×g7 med sejrrikt Angreb). 13. Lg5-h4, og Hvid har et noget friere Spil.

6. e4-e5 d7-d5

Her kan maaske ogsaa spilles 6. ... Sf6-g4, hvorpaa Hvids bedste Træk ikke er 7. h2-h3, men det noget fjerntliggende 7. c2-c3.

7. e5×f6 d5×c4
8. Tf1-e1† Lc8-c6
9. Sf3-g5 g7-g6

Dette Træk er angivet af Loman og er vistnok bedre end det sædvanlige 9. ... Dd8-d5. Hvid truede med at vinde en Officer ved 10. Te1×e6†, f7×e6. 11. Dd1-h5†. Dette hindrer Teksttrækket.

10. Dd1-f3! Dd8-d7

Her maatte ske 10. ... o-o. Teksttrækket er den afgørende Fejl, som giver Hvid Lejlighed til et kraftigt Indbuc.

11. Te1×e6† f7×e6
12. f6-f7† Ke8-e7

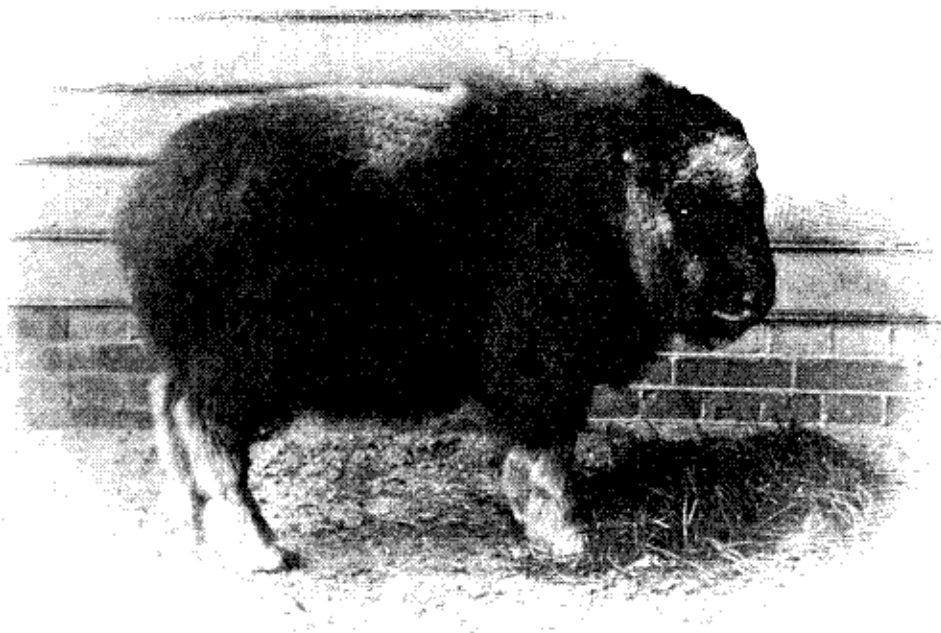
Paa 12. ... Kd8(f8) vinder Hvid Taarnet ved 13. Df3-f6.

13. Sg5-e4

Truende med Mat ved 14. Df6, Kf8. 15. Lh6 og med at slaa Lc5.

13. ... Dd7-d5
14. Lc1-g5† Ke7-f8!
15. Df3-f6 h7-h6
16. Df6×h8† Kf8×f7
17. Dh8-h7† Kf7-f8
18. Lg5×h6† og Sort opgav, da

Dronningen gaar tabt.

MOSKUSOKSEN VED SIN ANKOMST TIL ZOOLOGISK HAVE I OKTOBER 1900

MOSKUSOKSEN I ZOOLOGISK HAVE

AF ALLE DE NYE Dyr, som Zoologisk Have i de seneste Aar har faaet til Huse, har Moskuskoksen formaet at hævde sig som en smuk Nummer 1. Den var allerede meget værdifuld, da den ankom fra Østgrønland som lille 4 Maaneders Kalv i Efteraaret 1900, men den er det endnu mere nu, da den er omtrent fuldvoksen og i denne Maaned fylder sit tredje Aar.

Sagen er nemlig den, at af alle de Kammerater, som hint Aar bragtes til Europa (ialt 13) er der nu kun 5 i Live, nemlig 3 i Sverig, med hvilke der gøres Akklimatationsforsøg, 1 i Berlins zoologiske Have og 1 i vor. Disse to er de eneste offentlige Haver i Verden, hvori den findes, idet New-Yorker Havens Eksemplar, som erhvervedes ifjor Foraar for 1600 Dollars (6000 Kr.), døde i August.

Hertugen af Bedford ejer dog en Tyr fra 1899, men hans Park i Woburn i Sydengland er ikke tilgængelig for Publikum. Siden 1900 har ingen Fangstmand eller Ekspedition bragt nogen levende Moskuskokse til Europa.

Bortset fra dens Værdi og Sjældenhed er Moskuskoksen et Dyr, som nok er værdt at se, og det er af Interesse at sammenligne det sidste Fotograf (fra April 1903) med det første (fra Oktober 1900).

Kalvens barnlige Udtryk har givet Plads for den voksne Tyrs brutale Kraft. Mellem disse to Stadier ligger der halvtredje Aars Udvikling, som lykkelig er overstaaet, takket være en omhyggelig Røgt og vel afpassede Livsforhold.

Dens Indelukke er rummeligt og skræper nedad mod Nord. I Midten er anbragt et Klippeparti, og Jorden er belagt med Sten ligesom i dens Hjemstavn. Da den er et Flokkedyr, har man sørget for at give den Selskab: en gammel Ged, som den har fattet Kærlighed til, og en Gæmse, hvilken den bekæmper som Rival. Derved faar den Motion, og denne giver Appetit og bevirker desuden, at Klovene slides til paa det stenede Jordsmon.

Man ser Gæmsen paa Fotografiet. Den holder sig forsigtig lidt i Baggrunden. Den véd, at Moskuskoksen ikke vil forstyrres under Maaltidet.

Som man ser, staar Mennen denne Gang paa store Pilegrene, hvis Bark den omhyggelig skræller af. Herved faar dens Mave den nødvendige Tilførsel af Garvesyre, ligesom hos Hjortene. Det er kærjært at se, at Moskuskoksen — ligesom disse — har perlet Gødning, hvad andre Oksearter ikke har. I det hele staar den Faaret lige saa nær som Oksen, hvad dens latinske Navn *Ovibos* (Faareokse) antyder. Hvad Moskuskugten angaar, som har givet den Artsnavnet, er den kun ringe, og skal kun findes hos Tyrene i Brunstiden.

Det vil ikke blive let at skaffe vor Moskuskokse en Kone. Men har derfor tænkt at friste ham til at indgaa en Mesalliance. I Indelukket ved Siden af er anbragt to smaa Yak-Køer fra Hojasien, som er ham ikke ulig i Levevis, og hen paa Sommeren vil han blive præsenteret for et stort, frisisk Faar. Saa kan han selv vælge.

For Tiden gaar han dog næppe i Giftetanker. Han har travlt med at faa Pinsetøjet i Orden, og

skylder Vinteralden af sig i store Totter. Denne Uld er saa fin og blød, at Professor Nathorst i Stockholm har faaet den Tanke, at Moskuskoksen en Gang kunde blive en tam, højnordisk Uld-Leverandør.

Det før omtalte Akklimatationsforsøg i Sverige har dog haft flere Uheld. Den Kolthoffske Ekspedition, som i Sommeren 1900 var i Østgrønland for at søge efter André, hjemførte to Moskuskalve (en Kyie og en Tyr). Disse førtes op til Norrland og anbragtes i en stor Indhegning med naturlige Forhold (Fjeld, Pilekrat, Græsmarker osv.), som nogenlunde svarede til Hjemlandets.

Samtidig købte en Grosserer Liljewalch i Stockholm, paa Professor Nathorsts Opfordring, fire Kalve, som vare indbragte til Tromsø af norske Fangstmænd. Kobesummen var meget betydelig og løb op til adskillige Tusind Kroner. Disse fire Dyr førtes til en stor Landejendom »Medstugan« i Jämtland og anbragtes under lignende Forhold som de to i Norrland. Uheldigvis døde en af dem snart som Folge af Betændelse i et Saar, som den rimeligvis ved Indfangningen havde faaet i Ryggen, og som ingen havde kunnet iagttage og pleje i Tide, da det var skjult af den tykke Pels. De tre tiloversblevne, en Tyr og to Køer, trivedes udmærket lige til August Maaned ifjor. Men saa blev Tyren og den ene Ko pludselig angrebet af en smitsom Tarmsygdom, som for nogle Aar siden havde hærget hele

Egnen og nu atter bortrev en Mængde tamme og vilde Drøvtyggere.

Ved Efterretningen om denne Ulykke henvendte man sig straks herfra til Professor Nathorst for at faa den tiloversblevne unge Ko bragt her til København og derigenom skaffe vor Moskuskokse et passende Parti. Men Ejeren vilde af patriotiske Hensyn beholde Dyret i Sverige og sende det til Norrland, hvor Kolthoffs Okser stadig er i bedste Velgaaende.

Der blev gjort opmærksom paa, at man ved at samle alle tre tiloversblevne Dyr udsatte sig for at miste al Udsigt til Avl, medens man ved at flytte Koen til København fik to langt fra hinanden liggende Aviscentre.

Men intet hjalp. Koen skulde til Norrland, hvor altsaa Europas to eneste kvindelige Repræsentanter for det sjældne Dyr befandt sig i Selskab med den heldige Sultan, hvistre mandlige Kolleger i England, Berlin og København er dømt til Cølibat.

Nu da Dyrene i Sverige alle er ved at indtræde i den voksne Alder — de er af samme Aargang som vor — kommer det interessante Spørgsmaal om Afkommet til sin Løsning. Der er dog ikke mindste Tvivl om, at de vil formere sig i Fangenskab, særlig naar dette er under saa frie Former som i Norrland. Man vil da erfare adskilligt mere, end man nu ved. Bl. a. vil man faa at vide, om Køerne kun kaster Kalv hvert andet Aar eller endog med endnu længere Mellemlid, hvad dog næppe er rimeligt.

Denne Formodning er fremsat for at forklare det ringe Antal Smaakalve, som hidtil er iagttaget ved de vilde Flokke i Østgrønland. Saaledes mener Zoologen Søren Jensen, som deltog i Amørupekspektionen 1900, at denne i August nævnte Aar, i Egnen nord for Scoresby Sund saa ialt omkring 400 Okser, deraf 13 Kalve.

Selvfølgelig kan der blandt disse Tal være mange Dyr, som har vist sig flere Gange paa forskellige Steder og altsaa er Gengangere. Men et mærkelig stort Misforhold er der i hvert Fald til Stede, som kan give Anledning til Ængstelse for Artens Uddøen. Professor Nathorst mener dog — vistnok med Rette — at det er Polarulvene, som sniger sig efter Flokkene og bortsnapper de smaa Kalve.

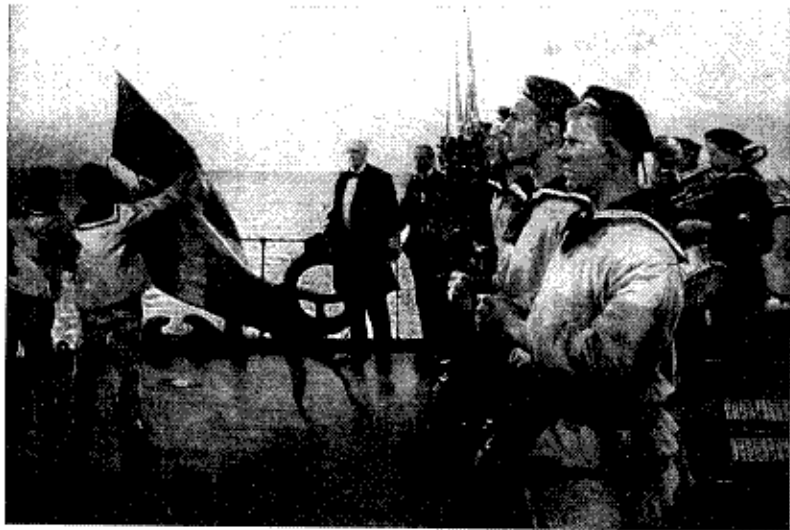
Iøvrigt vil det tage Tid at gøre Moskuskoksen til noget i Retning af et Tamdyr. Af Naturen er i alt Fald Tyren lidet blid og ret vanskelig at omgaa. Den første Vinter lod man Kalven i Zoologisk Have gaa frit om adskillige Timer daglig. Han kunde da af og til finde paa at anfælde Folk. Naar han blev fodret af Haanden, og Foderet var opspist, sagde han »Tak for Mad« ved at ndstøde en arrig Snøften og med sænket Pande fare løs paa den adle Giver.

Heldigvis havde han ingen Horn og kunde højst vælte vedkommende ønkuld. Nu derimod er hans Pande frygtelig bevæbnet, og han vilde kunne give Jack Bugspræters Parti naar som helst.

JUL. SCHOTT

Redigeret af Chr. Gulmann.

Erik Henningsen: Honor for Flaget.

„Illustreret Tidende“ — Kunsten i Hjemmene.

Kun tilgængelig for „Illustreret Tidende“s Abonnenter.

- Professor Carl Thomsen: Grundtvig som ung i Udby Kirke. Fotogravure. Sort Tryk 2 Kr. Værdi 15 Kr.
 A. Mackeprang: En Kronhjort. Fotogravure. Sort Tryk 2 Kr. Værdi 15 Kr.
 Professor Otto Bache: Ved Frokostbordet. Fotogravure. Sort Tryk 2 Kr. 50 Øre. Rembrandt Tryk 3 Kr. China-Tryk 4 Kr. Værdi 15 Kr.
 Simon Simonsen: Paa Bekkasinjagt. Fotogravure. Sort Tryk 1 Kr. Værdi 10 Kr.
 Erik Henningsen: Honor for Flaget. Fotogravure. Sort Tryk 2 Kr. Værdi 15 Kr.
 V. Irminger: Den store, stille Nat gaar frem. Fotogravure. Sort Tryk 2 Kr. 50 Øre. Værdi 15 Kr.
 E. Krause: Fra Nyboder. Radering. (Andet Oplag). 3 Kr. Værdi 15 Kr.
 Hansen-Reistrup: Heste med Føl. Radering. 3 Kr. Værdi 15 Kr.
 Knud Larsen: Gudstjeneste i en Landskyrke. Fotogravure. 1 Kr. Værdi 10 Kr.

Faas i alle Boglader og direkte paa

„Illustreret Tidende“s Hovedekspedition, Nørregade 16, København K.

Foulard-Silke

i udvalgte Mønstre fra 90 Øre, ligesom Silkestoffer af alle Arter i enestående Udvalg til billigste Engros-Priser, pr. Meter eller pr. Kjole til Privatpersoner porto- og toldfrit. Prøver franko omgaaende. Brevporto til Schweiz 20 Øre.

Silkestof-Fabrik-Union

Adolf Grieder & Cie, Zürich T 28

Kgl. Hofleverandører.

(Schweiz)

Linoleum Special-Forretning.

Intetsteds bedre. Intetsteds billigere.

C. RJS BONNE, Silkegade 1. Tlf. 3132.

Gak ikke, men gaa til
MADSEN-LIND
 og køb Boger.

Har de Tandpine,

brug altid **Chr. V. Mendes** berømte Dentin

à 45 Øre,

som hurtigt stiller de heftigste Tandmerter. 9 Kronprinsensgades nye Materialhandel 9

A. C. Perchs

Thehandel.

Kronprinsensgade 5
 Grundlagt 1835.
 Telefon 3562.

Fidste og største Specialforretning i The.

(Patent anmeldt).

Køb ikke Cycle

forinden De har set **Citus.**

Katalog gratis og franco. Nørrevold 76 Hj. Fiolstr.

+ Magerhed +

Smukke Legemsformer gennem vor orientalske Kraftpulver, prisbelønnet med Guldmedaille i Paris 1900 og Hamborg 1901, garanteret Tilvækst indtil 30 lb i 6 à 8 Uger. Streng reel, ingen Humbug. Mange Takskrivelser. Pris: Karton med Brugsanvisning 2 Kr. 50 Øre i Postanvisning eller Frimærker franco.

Hygien. Institut.

D. Franz Steiner & Co. Berlin 132. Königgrätzerstrasse 78.

NESTLE'S BØRNEMEL

MÆLKE-NÆRINGSMIDDEL for Smaabørn, Rekonvalescenter og Voxne

BRANDRETH'S PILLER.

En Medicin, som har været et Husmiddel i 60 Aar, maa have store Fordele. Et saadant Middel har man i **BRANDRETH'S PILLER**. En eller to Piller, taget hver Aften i ti til tyve Dage, helbreder **Dyspepsie, Forstoppelse, Gigt, Leversmerter, Galdesygdomme og alle andre Sygdomme**, fremkaldte ved uren Tilstand af Blodet. — **BRANDRETH'S PILLER** er helt vegetabiliske, absolut uskadelige og kan tages naar som helst.

ALLCOCK'S PORØSE PLASTRE mod Hoste, Forkølelse og alle Smerter.

Sælges paa alle Apotheker.

Intet kan erstatte „Quaker Oats“!

Hvorfor benytte Surrogater, naar de ægte Quaker Oats kan faas overalt?

Quaker Oats

kogeshurtigere og smage bedre end Havregryn af den gamle Sort.

Spis

Quaker Oats!

ANLÆG REPARATION VEDLIGEHOLD
ELEKTRISK BUREAU
 BOLDHUSGADE KØBENHAVN K TELF 9523

Et godt Hjælpe middel til at faa sine Penge til at slaa til er Husmoderens og Husfaderens Regnskabsbøger ved A. Müller, Slagelse.

Man kan — om ønskes — afstemme sin Pengebeholdning hver Gang man fører dem. Paa Siden af et Ark vise de med fortrinlig Oversigt saavel Indtægts- som Udgiftsregnskab for en Maaned. Da det har stor Betydning for den rette Økonomi at sammenligne Hovedsummerne af Maanedens Udgiftsposter med de tilsvarende Hovedsummer for samme Maaned i tidligere Aar, bør de femaarige Bøger, der tillige danne en kortfattet Dagbog, foretrakkes.

Unge, ugifte Mænd og Kvinder benytte Husfaderens Regnskabsbog. Pris for 1 Aar 120 Øre, for 5 Aar 4 Kr.

bæger.

Sygegymnastik.

Massage. Electricitet.

Træffes 1—3 hver Søndag.

Kronprinsessegade 14, 1ste Sal. Abrh. Clod-Hansen.

Sagførere.

Sagfører Søren Dambæk, Telefon Nr. 37. Præsto.

Lützhøfts Korsetter

med Fjedre, som ikke knække, ere de solideste og bedste, der eksistere. En Mængde Anbefalinger haves. Fabrikken, St. Regneg. 4, 2. Sal.

I rette Tid

skulde der begyndes paa en fornuftig Haarpleje med hensigtsmæssige Midler, thi der kommer en Dag, hvor det er

for sent!

»Javols« er det bedste Middel for sundt og sygt Haar, dets Anvendelse udøver paa Haaret samme Virkning, som en god og sund Levemaade og rigelig Ernæring udøver paa hele Legemet. I den Forstand kan det ogsaa helbrede Haarsygdomme og skaffe nyt Haar der, hvor Haar-rødderne ikke er ødelagt endnu, men paa aldeles god Bund kan hverken Javol eller et af de dyre og skadelige, af hudpirrende Bestanddele sammenblandede Vidundermidler udrette noget. »Javols« vil aldrig anbefales som et saadant Vidundermiddel, det anbefales kun for det, hvad det af navngivne og navnkundige Folk er anerkendt for at være: Et aldeles reelt Middel til at gøre Haaret smukt, blødt, glansende og fyldigt, et Middel, som forhindrer, at Haaret falder af eller bliver graat og som ikke indeholder nogen-omhelst skadelige Stoffer. Dette bevidnes ikke alene af mange Tusinder af Forbrugere af alle Samfundslag, men ogsaa af Læger, edssvorne Kemikere etc. Faas nu over hele Landet i Flasker à 2.50 Kr. i alle Parfumeri-, Material- og bedre Købmandsforretninger, hos Frisører etc. Hovedoplæg: Vaisenhus Apothekets Materialhandel, København

Flygel- & Pianofabrik. — J. L. ARSEN & SÖN — Kronprinsessegade 32.

Til Fabrikspriser. Fra Lageret Nygade 5. Telef. 3035.

Normal- og Jerseystof.

Rester efter Vægt pr. dansk Vægt... 1.78-2.00
Fint, blødt Normalstof, pr. Alen... 1.35-1.50
Svært, meget stærkt, blødt, pr. Alen... 1.80-2.00
Let, krympfrit Kamgarn, Ima, pr. Alen... 1.60-2.00
Svært, krympfrit Kamgarn, Ima, pr. Alen... 2.25-2.70
Jerseystof, Kamgarn, alle Farver.

Uldgarn.

Ima skotsk Strøpegarn, 4tr. og 6tr... 2.70
Extra prima krympet, Naturfarver, 4tr. og 6tr... 3.50
Ima Gobelinsgarn, meget stærkt, alle Farver... 3.00
Extra prima Gobelin, alle Farver... 3.60
Hvidt Trøjegarn, krympet, dansk... 3.60
Hvidt Trøjegarn, Embrodring... 4.05

Flonel og Swanebay.

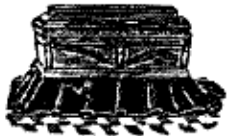
Flonel, let, fint, rosa og hvid, hel Uld... 0.68
Flonel, Ima blødt, engelsk, alle Farver, Uld 90... 1.00
Swanebay, svært, hvidt og graat, 6tr Uld... 0.90
Swanebay, svært, hvidt, hel Uld... 1.04
Homuldsflonel, blødt og fint, til Faer... 0.40

Uldtæpper.

Uldtæpper, normal og graa, gode... 3.90
Uldtæpper, Ima, meget store... 5.10
Kameluldstæpper (mod Gigt), meget varme... 7.40

V. O. Jessen, Nygade 5. Telef. 3035.
Skriv om Prøver og Prislister, sendes franco.

Se min udførlige Prislister i Nr. 29.

N. P. Rostrups bekendte

Ligkistemagasin i 34 & 36, men ikke 38 i

Walkendorffsgade (Store Helligøjstærde) bag Helligaandskirken.

NB. Man bedes lægge Mærke til Nummeret og Navnet.

Adolf Zinn Kul Brænde Kokes Briketter
4. Blaagaardsgade N.

Kjøbenhavns Album-Fabrik.

Varemærke.

Danske Album

ere de smukkeste og solidest forarbejdede samt de billigste, da Tolden spores. Faas i de fleste Forretninger i denne Branche. Festalbums og Mapper til Adresser leveres paa Bestilling.

Bekendtgørelse

Alm. dansk Vare- & Industrilotteri.

33te Series

2den Trækning begynder Onsdag den 13de Maj 1903.

Der fordeles i denne Trækning følgende Gevinster:

Paa et og samme Løb kan vindes 2 Gevinster i samme Trækning.	1ste Præmiegevinsttrække.		Hovedgevinsttrække.		2den Præmiegevinsttrække.	
	1	2	1	2	1	2
	1	750 Kr.	1	1500 Kr.	1	750 Kr.
	1	500 —	1	1000 —	1	500 —
	1	300 —	1	600 —	1	300 —
	5	250 —	5	500 —	5	250 —
	40	100 —	40	200 —	40	100 —
	70	50 —	70	100 —	70	50 —
	100	25 —	100	50 —	100	25 —
	128	12 —	128	15 —	128	12 —
	1654	10 —	1654	10 —	1654	10 —

Ialt: 6,000 Gevinster.

Lødsedler til Trækningen sælges og fornyes à 1 Kr. 50 Øre Stykket overalt hos Lotteriets autoriserede Kollektører og i Hovedkolektionen, Nørrevoldgade 19, hvor Planen paa Forlangende udleveres gratis.

Barbermaskiner, Strygeremme, Pensler og Sæbe, det Bedste der eksisterer, sælges med fuld Garanti fra P. T. Breinings Specialforretning, 2, Ny Østergade 2.

Pianofabrik, Amaliegade 6. Illustreret Prislister gratis og franko. Sølvmedaille i Malmø 1896.

LIN-TARIN (Damen n. 3 Ben) gør Legemet smidigt, forskaffer Sundhed, Friskhed og Skønhed. Faas paa alle Verdens Apotheker i Daaser à 1 Kr. 25. — Paris. Depot hos Firmaet Alfred Denon.

Specialitet: Egetræs Møbler. Solide, smukke og billige Møbler haves paa Lager. P. ANDERSEN, Niels Ebbesenvej 17.

Enhver Husmoder

som vil spare Penge, bør samle alle sine uldne Klude, og lade disse fabrikere til smukke, moderne og jærnstærke Herre-, Dreng-, Dame-, Gardin- og Møbelstoffer, Schavler, Tæpper, Dækkener og Rejseplaidis paa Chr. Junchers Klædefabrik i Randers. Største og ældste Klædefabrik i Landet, som selv fabrikere Kludene helt færdige til Syning. Prisbelønnet med Sølvmedaille. — Grundlagt 1852. Prøver med Prislister og Oplysninger sendes paa Forlangende franko. I København kan større Prøver besees og rekvireres fra Peter Hvidtfeldtsstræde 13, 1. S.

Have- og Gravgelændere

saavel af smedet Jærn som af Jærntraad, leveres fra 4 Kr. pr. løbende Alen, samt elegante og billige Jærnporte. Ill. Priskurant tilsendes. Ordres til Provisorens ekspeders. Telefon 2790. V. Fiedler, H. C. Ørstedsvvej 30. Telefon 2790.

Canfield Ærmebeskytter.

Usemmet. Luftfri. Vandtæt. Uovertruffen Beskyttelsesmiddel for enhver Kiøle. Canfield Rubber Co., Hamburg, Grosse Bleichen 16. Faas i Kbhvn.: Frederik Starup, Amagervej 3. Kun ægte med vort Beskyttelsesmærke „Canfield“.

Garantibevis er påhæftet enhver Ærmebeskytter.

Oluf Schæbel. Kunstsmederi.

Gl. Kongevej 131. Telefon 2938. Udstillingslokale. Udsalget for dansk Kunstindustri, Nygade 4. Telefon 7775.

Guldmedaille paa Verdensudstillingen i Paris 1900.

Uovertruffen til frembringelse af en smuk Hud.

KALODERMA

• KALODERMA-GELÉE * KALODERMA-SÆBE •

F. WOLFF & SÖN, KARLSRUHE.

Faas paa Apothekerne samt i de bedre Parfumeri- og Frisør-Forretninger.

Er Deres Haar graat, brug altid CHR. V. MENDES uskadelige Haarfarver. 9, Kronprinsessergades ny Materialhandel 9.